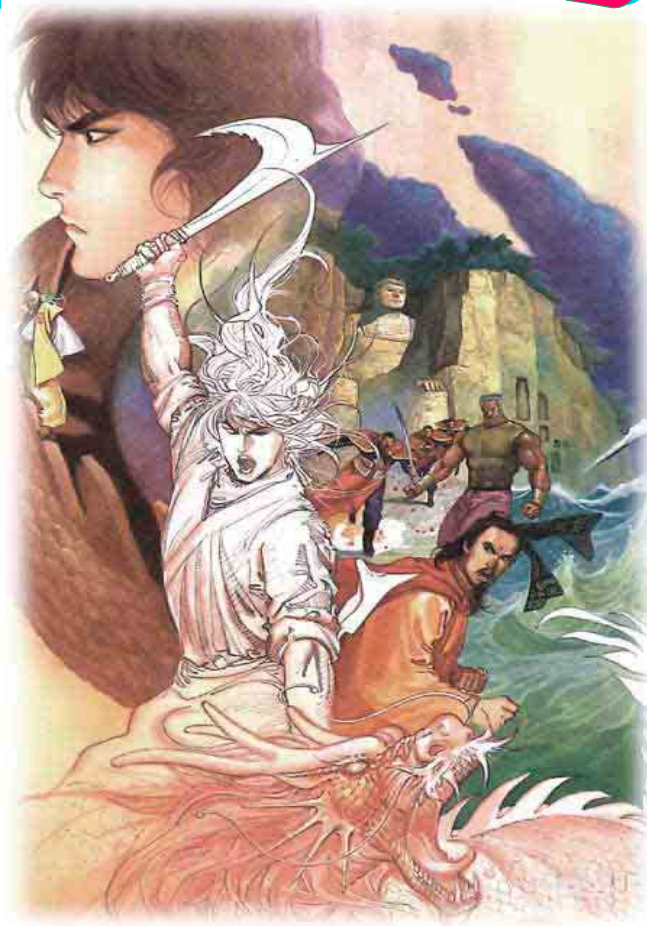

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

THIỆT HUYẾT ĐẠI KỲ

Nguyên tác : **Cổ Long**
Mạnh thường quân : Trúc Diệp Thanh, Không Kiếm
Hấp tị cao thủ (scan) : Lâm Đại Ngọc, Trúc Diệp Thanh
Đả tị cao thủ (type) : Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Tập 2

Hồi 4

Không Cốc U Lan

Trong một thời điểm ấy, Thiết Trung Đường đang gặp cơn phong ba bão táp. Thiết Trung Đường bị rơi xuống vực thẳm khiến mắt hoa đầu váng, bên tai chàng như vọng lại tiếng hát.

Tiếng hát dịu dàng trong trẻo:

- Chàng tên gì ? Người thuộc phương nào ? Tại sao chàng lại hôn mê, mong sao cho chàng tỉnh lại, chàng hiểu cho rằng lòng ta rất nôn nao chờ đợi !

Một thiếu nữ tóc dài đang ngồi một bên Thiết Trung Đường, nàng ngửa mặt ngắm nhìn khoảng trời xanh mênh mông, rồi tiếp tục cất tiếng hát.

Thiết Trung Đường phóng tầm mắt nhìn từ dưới lên trên nhưng chàng không nhìn rõ gương mặt của nàng, chỉ thấy trên mình thiếu nữ mặc chiếc áo vải rất thô sơ rồi chàng gối đầu lên đùi nàng. Thiếu nữ ấy tạm dừng tiếng hát cúi mặt xuống.

Tiếng hát của nàng thật trong trẻo ngọt ngào nhưng mặt nàng hình như đã lâu ngày không rửa chỉ còn lại đôi mắt trong sáng.

Thiết Trung Đường cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ai dè thiếu nữ lại cất tiếng hát:

- Chàng tên chi và người ở nơi nào ?

Thiết Trung Đường càng thấy kỳ dị hơn, chàng nhìn sững vào nữ nhân ấy, tiếng hát lại vang lên:

- Ta xin hỏi chàng, tại sao chàng không trả lời ta, có lý nào chàng không nói được, có lý nào chàng là người câm.

Thiết Trung Đường nghe xong chàng cảm thấy lạ lùng lại vừa buồn cười:

- Cô nương đang nói chuyện hay là đương hát, tại hạ vốn chưa nhận ra.

Thiếu nữ ấy mỉm cười:

- Điều ta muốn nói chính là ca xướng, nếu chàng không đáp lời ta, ta sẽ mang chàng lên vách núi.

Tiếng cười của thiếu nữ trong như tiếng chuông ngân rồi nàng bỗng Thiết Trung Đường dậy.

Thấy dáng dấp của nữ nhân. Thiếu Trung Đường nói ngay:

- Tại hạ họ Đường tên Trung.

Thiệt Trung Đường vốn là người cẩn thận nên trong lúc này chàng không dám nói ra tên thật.

Thiếu nữ ấy nghe xong cười khanh khách rồi hát tiếp:

- Ta tên là Thủy Linh Quang, từ nhỏ được sinh ra ở chốn này.

Đó là một cái hang sâu, chung quanh toàn dãy núi và cỏ cây, kiếm từng giọt nước họ mới sống còn đến hôm nay. Ở đây, không ai lại chọn làm nơi sinh sống.

Đôi mắt thiếu nữ hiện rõ nét u uẩn hát:

- Suốt ngày ta đứng trên tảng đá núi, nào biết chi đến thế giới bên ngoài, nếu em được nhìn thấy một lần dù có chết cũng yên lòng.

Lời ca thật ai oán khiến người nghe cũng thấy thương cho nàng.

Thiệt Trung Đường cũng không sao tránh được nỗi lòng trắc ẩn, chẳng biết nàng sống như thế nào trong cái cảnh hoang sơ như thế này.

Thiếu thốn vật chất thì đương nhiên. Đời sống tinh thần thì thật là cô đơn đáng thương.

Trải qua hơn mười năm nàng đã sống trong cái cảnh khốn cùng ấy, làm cho nàng trông thoáng vẻ ngây thơ đến khờ dại, muốn nói chuyện với ai chỉ cất tiếng hát.

Thiệt Trung Đường không dần nổi, hỏi:

- Chỉ một mình cô nương sống ở đây ?

Thiếu nữ Thủy Linh Quang thở dài rồi hát:

- Từ tấm bé ta chỉ có mẫu thân, không có phụ thân và cũng không biết tại sao lại đến nơi này.

Hát vừa xong trên đôi mắt Thủy Linh Quang cũng vừa rơi hai giọt lệ. Thiệt Trung Đường nhìn quanh thấy hai bên là vách đá cao hơn một trăm trượng, phía dưới toàn rêu xanh chim cũng khó mà bay qua.

Ở đây không có một con đường nào, có lý nào ta cũng ở đây suốt cuộc đời như Linh Quang ?

Vừa nghĩ tới đó, Trung Đường cảm thấy lo sợ. Chàng thấy Linh Quang đứng dậy mới biết rằng toàn thân nàng đầy bùn dơ.

Thủy Linh Quang vươn hai tay đáng dấp bi thương được thay vào nụ cười rồi vỗ tay hát:

- Một con heo mập cắm vào cây sắt, rồi lấy cành cây mà quay nó. Ôi mỡ chảy tràn ra, và da nó một màu vàng, ta sẽ dùng dao cắt một miếng mời chàng ăn.

Thủy Linh Quang vừa cười vừa làm bộ như có miếng thịt heo quay trao cho Trung Đường, nàng lại hát:

- Xin mời chàng thử một miếng.

Hát xong mặt nàng chợt buồn, chợt vui trong lòng Thiết Trung Đường vừa lấy làm lạ vừa không nhịn được cười.

Thủy Linh Quang thấy Trung Đường cười, nàng rất vui mừng, nàng lại cười lại hát:

- Mẫu thân muội từng căn dặn con người đừng quá bi thương, mỗi ngày muội chỉ buồn chừng một khắc, qua khắc ấy muội lại ca hát !

Rồi nàng nhảy xung quanh Thiết Trung Đường:

- Thịt heo quay muội chưa bao giờ được ăn, mỗi ngày muội chỉ hưởng ánh mặt trời, muội cố ảo tưởng rằng trong ánh dương quang ấy có thịt heo quay, xin lòng chàng đừng quá đau buồn.

Nghe vậy, Thiết Trung Đường than thở:

- Con người sống ở đây nếu không biến chuyển nỗi khổ thành niềm vui thì suốt ngày làm sao chịu nổi, nhưng mẫu tử nàng tại sao lại đến đây ?

Chàng đoán chắc mẫu tử Thủy Linh Quang đều là những người có võ công. Nếu là người không có võ công thì làm sao dám sống ở chốn này, hay là họ vì trốn lánh kẻ thù nên tới đây ?

- Kẻ thù của họ là ai ? Lai lịch của họ như thế nào ?

Những câu hỏi ấy vừa thoáng qua trong đầu óc Thiết Trung Đường thì xa xa vọng lại tiếng gọi:

- Linh nhi, sao con chưa về lo cơm nước ?

Tiếng nói thật trầm, nhỏ nhưng khi lọt vào tai thì nghe rõ mồn một. Đó là tiếng nói của những hảo thủ có nội công thâm hậu khiến Trung Đường thất kinh, lúc này Thủy Linh Quang đã cúi mình nói:

- Đi ... đi ... mang huynh ... đi ... đến ... thăm má má !

Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng Thủy Linh Quang nói thật lâu cứ cà lăm cà cập.

Nghe xong, tự nhiên Thiết Trung Đường chợt hiểu:

- Thì ra Thủy Linh Quang bị cà lăm, hèn gì cô nàng không muốn nói.

Nếu có mười người bị cà lăm trong đó có đến chín người khi hát khi ca thì chẳng bị cà lăm. Đó là chuyện Trung Đường đã nghe. Bây giờ chứng kiến quả không sai chút nào. Mới chuyển mình, chàng đã bị Thủy Linh Quang công đi.

- Muội ... rất hiếm có ... người chơi ... với muội, muội nói ... nói ... sở dĩ ... không được ! Huynh đừng cười ...

- Tại hạ đâu dám cười, từ nay tại hạ sẽ thường xuyên chuyện trò với cô nương, bệnh cà lăm của cô nương chắc chắn sẽ hết.

Thủy Linh Quang nhượng mào nói:

- Huynh ... huynh tốt quá !

Thân pháp của Thủy Linh Quang thật nhẹ nhàng trông nàng chẳng khác gì chim hải yến, điều đó chứng tỏ võ công của mẫu thân nàng phải thuộc hàng cao thủ.

Nàng chạy nhảy giữa đám cây cỏ hang khe nhưng chẳng thấy mệt nhọc, Thiết Trung Đường tự nghĩ nếu chàng không bị trọng thương cũng không có khinh công được như nàng.

Phái Đại Kỳ huấn luyện đệ tử rất nghiêm khắc. Chàng được luyện võ từ tấm bé nên võ công của Thiết Trung Đường cũng có hạng trong giới võ lâm giang hồ.

Nhưng Thủy Linh Quang chỉ từng ấy tuổi thế mà võ công của nàng còn cao hơn cả Thiết Trung Đường, đó là điều lạ lùng. Trung Đường nghĩ không biết nàng đã học võ công như thế nào.

Trung Đường chỉ thấy một tảng đá cao chừng bốn trượng, trên mặt tảng đá rất sạch, so với bốn phía thì khác xa.

Vừa đến đó, Thủy Linh Quang chậm bước, nàng đi bước thấp bước cao lên vùng cây cỏ bùn lầy xem chừng như võ công của Thủy Linh Quang giảm đi chín phần.

Khi đến đây Thủy Linh Quang giả bộ thở hổn hển. Thấy thế Trung Đường cảm thấy lạ lùng hơn.

Có lý nào Thủy Linh Quang lại không học võ công của mình với mẫu thân. Vậy thì võ công ấy nàng đã học được ở đâu ?

Nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường không chịu nổi, hỏi:

- Võ công của cô nương...

Trung Đường chưa hỏi hết câu, Thủy Linh Quang đã vội lấy tay bịt miệng chàng, gương mặt nàng tỏ ra sợ hãi, cúi đầu ghé tai Trung Đường nói nhỏ:

- Đừng ... đừng nói ...

Thật khó mà giải thích những nghi ngờ của Thiết Trung Đường, chỉ thấy Thủy Linh Quang đi qua tảng đá xanh. Phía sau tảng đá ấy là một thạch động, tảng đá màu xanh được dùng như bức bình phong của thạch động. Thạch động hẹp mà sâu, cảnh u ám cỏ cây như thế nhưng lại được dọn dẹp quang đãng.

Từ ngoài cửa động, Thủy Linh Quang đã lau sạch bùn trên đôi hài dẹt bằng vỏ cây, nàng dáng dấp thật cung kính bước từng bước vào, chừng hơn hai chục bước, thấy nàng rẽ về bên trái một đoạn, tại đây hang động rất lớn và quang đãng hơn. Một cái hang chừng bốn năm trượng vuông, bốn mặt dây leo, một số đã khô và có cả cây thuốc tự sinh. Trên một sợi dây cột ba con chim đã khô. Bên mé đông có đặt một cái thau chứa nước từ trên nham thạch từng giọt nhỏ xuống nghe thánh thót xua tan cảnh lặng lẽ của thạch động. Bên cạnh thau nước có một cái lò bằng đá.

Dưới ánh sáng yếu ớt thấy có một chiếc giường bằng gỗ lót lá làm nệm, có một lão phụ tóc bạc khô cằn mặc chiếc áo vỏ cây. Lão bà ốm đến nỗi chỉ còn da bọc xương, hai lưỡng quyền cao nhưng đôi mắt thì trong xanh sâu hút, chiếu tia nhìn chẳng khác gì của loài dã thú, cảnh tượng ấy đập vào mắt Thiết Trung Đường chẳng khác nào một hồn nơi địa ngục.

Một điều đáng sợ là hai con mắt của lão bà tỏ ra thù hận với người đời. Lão bà chợt hỏi:

- Người này từ đâu đến ?

Thiết Trung Đường như bị chấn động, không ngờ một lão bà ốm tong teo như thế lại có tiếng nói đầy lực làm rung cả thạch động.

Thủy Linh Quang cũng phát run:

- Người ... người này ... từ trên núi ...

Thủy Linh Quang vốn đã cà lăm, bây giờ vì sợ hãi lại nói không ra lời.

Trông Thủy Linh Quang, Thiết Trung Đường cũng không ngờ nàng lại sợ mẫu thân đến thế. Vừa nghĩ đến đấy, Trung Đường vội đứng lên:

- Tại hạ bị trọng thương, bị rơi từ trên núi xuống, may nhờ cô nương đây cứu nên mới bảo toàn tính mạng.

Lão bà nhìn Thiết Trung Đường từ đầu xuống chân rồi hỏi:

- Người là ai ? Tại sao lại bị thương ?

- Tại hạ họ Đường tên Trung bị kẻ thù bức bách, một mình không thể cự với số đông.

- Đường Trung, người có phải là con cháu họ Đường ở Tứ Xuyên ? Kẻ thù của người là ai ?

Thiết Trung Đường vội vàng phủ nhận:

- Tại hạ là đệ tử của Hình Ý môn, kẻ thù của tại hạ là Ngũ Độc bang ở Tây Hà.

Thiết Trung Đường định ninh rằng bà ta ở đây lâu ngày sẽ không biết gì những chuyện của giang hồ nên chàng bịa ra cái tên Ngũ Độc bang để che giấu lai lịch của chàng.

Lão bà nói tiếp:

- Người đã đến đây, sau này người sẽ làm như thế nào ?

- Tại hạ bị kẻ thù gia hại, vết thương hơi nặng đâu dám nghĩ gì nữa. Đến khi vết thương lành rồi sẽ hay.

Chàng chưa dứt lời đột nhiên lão bà hét như điên:

- Lương thực ở đây hai mẫu tử còn chưa đủ, chỉ một việc nước trong đã rất quý, người nghĩ đến chuyện ở lại để dưỡng thương, có phải người đang nằm mộng.

Nghe lão bà nói vậy, Thiết Trung Đường thấy lạnh người, còn Thủy Linh Quang cũng lo sợ.

Nàng bước nhanh tới đỡ Trung Đường rồi đứng trước chàng thưa với mẫu thân:

- Phần của ... con ... nhường ... cho người này.

Thái độ của Thủy Linh Quang như một thiếu nữ ngây thơ chứ hoàn toàn không hề biểu lộ một mảy may tình dục, nàng chỉ biết gã thanh niên này do nàng cứu nên bảo vệ chàng, đó chỉ là bản năng của một nữ nhân có từ khi còn ở trong bụng mẹ.

- Có phải mi muốn nhường một phần thức ăn và nước cho hắn ?

Thủy Linh Quang mở rộng hai mắt gật đầu.

Lão bà vỗ tay vào vách giận dữ:

- Còn mi thì sao ?

- Con ... con không ... cần lắm.

Thủy Linh Quang nói chưa dứt thì bà lão đã nhanh như điện chớp phi thân đến tát vào mặt Linh Quang hai cái rồi cũng nhanh như chớp phi thân trở lại giường.

Thủy Linh Quang cứ cúi đầu đứng yên chỉ nghe lão phụ mắng:

- Tốt ghê ! Mi không ăn cũng không uống, thế là mi tình nguyện chết đói thay hắn. Mi muốn con mụ già này phải làm gì đây ?

Một lão bà tàn phế mà lại có thân thủ nhanh như gió. Chợt bà quay mặt nhìn trừng trừng vào Thiết Trung Đường :

- Nữ nhi ta muốn nhường thức ăn cho người, còn hắn chịu chết. Người có nghe không ?

- Hảo ý của Thủy cô nương, tại hạ rất cảm kích nhưng tại hạ không thể nhận.

- Dĩ nhiên là không thể nhận, nhưng người phải chết mau chóng!

Thủy Linh Quang thất sắc la to:

- Mẫu thân ... mẫu thân nhẫn ... tâm.

- Tại sao lại không nhẫn tâm ? Trên đời này huynh đệ tương tàn, nam nhân giết vợ cũng rất nhiều, hà huống hấn với ta nào có quan hệ gì, hấn có chết thì quan hệ gì đến ta.

Thủy Linh Quang rất kinh hoàng, nàng chưa kịp nói thì Thiết Trung Đường đã nói trước:

- Vết thương của tại hạ không nặng chẳng qua vì quá mệt, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ làm việc được. Khi ấy tại hạ sẽ tìm thức ăn hoàn lại cho tiền bồi.

- Người tưởng dễ dàng lắm sao ? Người nên biết thức ăn ở đây quý hơn cả vàng ngọc.

Rồi bà nói tiếp:

- Thức ăn đã khó nhưng còn tìm được, khó khăn nhất là nước ... nước ... người hãy nhìn xem từng giọt nước rỉ xuống, từng ấy nước liệu có đủ cho ba người không ?

Từng giọt nước nhỏ vào bồn trông chẳng khác gì từng giọt nước mắt, thậm chí còn ít hơn giọt nước mắt.

- Không có nước mưa sao ?

Thiết Trung Đường thở dài nhìn về Thủy Linh Quang, chàng mới hiểu vì sao cô ấy dễ dơ đến thế.

- Đã như vậy rồi thì thôi !

- Mẫu thân ... chỉ cần mẫu thân ...dùng rửa mặt ... người này dùng một ít.

- A ! Con a đầu thối tha ! Mi không cho già này rửa mặt để lấy nước cho tiểu tử thối tha ? Mi ... mi là một đứa a đầu bất hiếu, tại sao mi lại học phụ thân mi. Phụ thân mi vì mẫu thân mà đành lòng giết vợ ?

Trong chớp mắt, trong đầu óc Thiết Trung Đường thoáng ý tưởng, chàng không cần phải do dự hết lớn:

- Thịnh đại ca, đại ca đâu rồi ?

Quả nhiên lão bà giọng run run:

- Người nói gì vậy ?

Thiết Trung Đường thầm mừng. Thì ra mình phán đoán có phần đúng.

Chàng cố ý lắc đầu:

- Dạ không có gì.

- Người có nói không ?

- Tại hạ đoán như vậy, chỉ sợ rằng không đúng.
- Nói mau, nói mau, đúng hay sai cũng chẳng hề gì.
- Miệng tại hạ khát nước quá, không thể nói được.

Thủy Linh Quang vô cùng ngạc nhiên, chàng thiếu niên này chỉ một câu nói đã đánh động lương tâm của mẫu thân mình. Nàng chạy đến chỗ bồn nước lấy một gáo nước cho Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường cười mỉm:

- Xin mời cô nương uống trước.

Lão bà giục:

- Uống đi !

Thủy Linh Quang uống một hơi cạn, nàng múc gáo khác cho Thiết Trung Đường. Tuy nàng không nói nhưng trong đôi mắt nàng thoáng chút tình ý đối với Thiết Trung Đường.

Chờ khi Trung Đường uống xong, mẫu thân Thủy Linh Quang lại nhắc:

- Cho hẩn một chút gì ăn để ta hỏi chuyện.

Có được cái ăn, Thiết Trung Đường phục hồi sức khỏe mau chóng.

- Bây giờ người nói được chưa ?
- Tiền bối vốn là người nữ nhân ôn nhu, dịu dàng, ngày nay đã biến thành như vậy, chắc hẳn tiền bối đã trải qua nhiều đau khổ.
- Làm sao người biết chuyện của ta ?
- Tại hạ chỉ đoán mò nhưng ...
- Đoán mò à ! Hãy nói thật đi, người có phải là người của Thái Bà phái đến đây tìm kiếm mẫu tử ta ?

Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh:

- Tiền bối vừa mới nói đến Thái Bà phải chăng là Thịnh đại nương ?
- Người thật là đáo để ?

Bà chỉ vừa nghe ba tiếng “Thịnh đại nương” tựa hồ như bà quá sợ hãi, người lão bà run rẩy.

- Tiền bối chớ lo. Thịnh đại nương là kẻ thù của tại hạ, gặp được tiền bối thật là ý hợp.
- Ta có gặp ai đâu, tại sao người biết ta gặp gỡ ?
- Trước kia trong giới võ lâm có một vị nữ kiếm khách danh truyền là Nhu tình thủ Thủy Nhu Tụng ắt chính là lão tiền bối.

Lão bà đầu bạc giật mình:

- Thủy Nhu Tụng ... Thủy Nhu Tụng..

Chợt bà vung song chưởng vùng dậy.

Thiệt Trung Đường chỉ thấy như đóa hoa trước mặt chàng đã bị bà lão nắm áo.

Thủy Linh Quang không hiểu họ đã nói những gì. Nàng thấy mẫu thân như vậy thất sắc, giọng run run gọi:

- Mẫu thân ... mẫu thân ... mẫu thân ...

- Hãy nói mau, tại sao người biết ta là Thủy Nhu Tụng ?

Hai chân của Thủy Nhu Tụng không nhúc nhích được, trong lúc ấy bà ta té xuống đất nhưng chưởng phong của bà ta thật kinh hồn xé rách áo của Thiệt Trung Đường. Ba ngón tay của Thủy Nhu Tụng nắm chặt vào hung cốt của Thiệt Trung Đường, chỉ cần bà ta nhấn mấy ngón tay thì ngực của Thiệt Trung Đường bị đập ngay.

Ai ngờ Thiệt Trung Đường vẫn bình thản:

- Tiền bối cứ bức bách như vậy, tại hạ thở còn chưa được thì làm sao mà nói tiếp?

- Người nên biết chỉ vì ta muốn nghe nên cố ý hành động như thế.

- Quả nhiên tiền bối biết ý của người khác.

Thủy Nhu Tụng nhìn trừng trừng Thiệt Trung Đường một lát bà mới nói tay:

- Nói nhanh, nếu người không chịu nói rõ ràng ta sẽ đập người ra thành tan thành mấy mảnh.

- Tâm lý của tại hạ không được thích ứng nên chưa muốn nói.

Chàng liếc nhìn Thủy Nhu Tụng thấy bà dùng hai tay ôm ngực như để dần cơn tức giận, bà nói miễn cưỡng:

- Được, được, người nói nhanh lên.

Thủy Linh Quang đứng cạnh thấy thế nàng hết sức lạ lùng. Nàng có ngờ đâu mẫu thân mình lại có ngày nhẫn nhịn với một người khác như vậy, nàng lại càng khâm phục Thiệt Trung Đường.

Thiệt Trung Đường kể:

- Việc ấy nói ra cũng chẳng lạ lùng gì. Tử tâm kiếm khách Thịnh Tồn Hiếu lúc mới mười bảy tuổi, trước sau đã có ba người vợ kế tiếp nhau chết. Theo lời đồn đãi trong giới giang hồ về Thịnh đại nương. Nói rằng ba bà Thịnh phu nhân đều chết bởi Đại Kỳ môn, nhưng gia sư vô cùng giận dữ bởi ông ta cùng đệ tử Đại Kỳ môn tuyệt nhiên không hạ thủ ba vị phu nhân.

Gương mặt Thủy Nhu Tụng nhăn nhó:

- Tiên Lập Sách, Hoa Hường Minh là không phải do Đại Kỳ môn giết ?

- Đại Kỳ môn mấy lần vào Trung Nguyên nhưng chưa được rửa hận khốn đốn, trong giới giang hồ có không ít bọn võ lâm đạo chích, bọn chúng biết rằng Đại Kỳ mỗi lần đánh không trúng kẻ thù thì rút lui an toàn, thế là bọn chúng lấy chuyện xấu xa đổ lên đầu Đại Kỳ môn.

Chàng tiếp:

- Lúc ấy gia sư đã nghi ngờ mọi chuyện đều do Thịnh đại nương cả, suốt đời bà ta chỉ sợ nàng dâu cướp mất tình thương của con thế là bà hạ độc thủ giết chết nàng dâu của mình, bàn tay thủ đoạn gian ác của Thịnh đại nương chẳng qua chỉ che mắt thiên hạ chứ làm sao che mắt của Thịnh Tồn Hiếu.

- Hèn gì cho tới nay hấn vẫn không cưới vợ khác. Hấn thật là một người con có hiếu.

Thủy Nhu Tụng cúi đầu:

- Xưa nay Thịnh Tồn Hiếu vẫn không tục huyền ...

Bỗng nhiên bà hỏi:

- Nhưng tại sao người lại biết ta là Thủy Nhu Tụng ?

- Cô ấy họ Thủy, tại hạ lại thấy tiền bối tất có điều gì đau khổ, nhờ linh cơ nên tại hạ thử hô “Thịnh đại ca” quả nhiên thấy sắc mặt tiền bối thay đổi, chỉ còn một vấn đề duy nhất. Ban đầu tại hạ cứ tưởng tiền bối tuổi rất cao nhưng sau đó tại hạ nghĩ lại do gian khổ tháng năm, tâm tình thù hận tự nhiên làm cho con người chóng già, khi ấy tại hạ mới đoán rằng người bị Thịnh đại nương ám hại chính là Nhu tình thủ Thủy Nhu Tụng.

Dưới ánh sáng mờ ảo, thấy sắc mặt củ Nhu tình thủ Thủy Nhu Tụng buồn bã ngồi xuống đất đầy bi phẫn.

Thủy Linh Quang mở hai mắt nhìn Thiết Trung Đường rồi lại nhìn sang mẫu thân, nàng bỗng ngồi xuống ôm mặt khóc.

Một hồi lâu Thủy Nhu Tụng từ từ hỏi:

- Ai ngờ người lại thông mình như thế, người ... người đoán đều không sai.

Bà nghiêng răng giận dữ:

- Hai mươi năm trước cũng trên đỉnh núi này, năm gia đình ta cùng với Thiết Kỳ môn đã khổ đấu mấy ngày, ta hơn chân ở thế thượng phong, nhưng lúc đó người đã mệt mỏi hết sức, vả lại đang mang thai nên mới cầu Thịnh đại nương đưa ta về trước, ai ngờ sau khi mục nghe ta nói mục cười. Mục tuyệt đối không để ta sinh con đoạt tình thương của

con mụ, ta vừa giết mình thì mụ đã liệng ta xuống hang sâu, tuy ta không bị chết, nhưng hai chân đã ...

Gương mặt Thủy Nhu nhăn nhó, bỗng nhiên bà ngưng nói, trong ánh mắt tỏa ra tia nhìn thù hận.

- Tiền bối ở trong hoàn cảnh gian khổ nhưng vẫn sống, vẫn bối xin bội phục vô cùng.

Thủy Nhu Tụng nói với giọng hận thù:

- Đúng là một giai đoạn mà người khác không thể chịu đựng nổi, nó đã khiến cho ta nông nổi này nhưng chắc chắn ta sẽ sống.

Rồi đôi mắt hận thù ấy nhìn vào Thiết Trung Đường, bà nói tiếp:

- Lúc đó, ta cũng như người bây giờ, mệt mỏi, bị thương mà lại bị trọng thương.

Thủy Nhu Tụng nở nụ cười ác độc hướng về Thiết Trung Đường :

- Nhưng ta chỉ là người nữ nhân, bụng mang dạ chửa lại bị tàn phế, tình huống tuyệt vọng hơn người rất nhiều. Ở trong hoàn cảnh cô đơn mà vẫn tồn tại. Còn người là một nam tử hán. Sao lại không tồn tại được ?

- Ý của tiền bối ...

Thủy Nhu Tụng nói to:

- Tuy ta không giết người nhưng ta cũng không muốn người, người hãy mau đi ra, còn không ... ta chỉ có ra tay

Thủy Nhu Tụng bay về giường và không thèm nhìn Thiết Trung Đường, con Thủy Linh Quang cứ ngồi xuống đất mà khóc, nàng cũng không có ý ngăn trở.

Thiết Trung Đường sửng sốt một lúc, chàng đã vận dụng hết trí tuệ, tưởng rằng đánh động tâm lý của Thủy Nhu Tụng. Nhưng bây giờ chàng tự biết là hoàn toàn tuyệt vọng. Thiết Trung Đường nắm chắc song quyền, cố đứng dậy đi ra, chàng vừa ra khỏi động thì té ngay.

Chỉ vì mạng sống của chàng còn có ích nên chàng lấy hết sức mạnh và trí tuệ mà phấn đấu. Nhưng chàng tuyệt đối không cầu khẩn van xin.

Được ăn uống nên khí lực của chàng được phục hồi, chỉ một đoạn đường từ trong động ra cũng đủ tiêu hao khí lực.

Thiết Trung Đường nằm ngửa xuống đất, duỗi tay chân thoải mái, rồi chàng tập trung tinh thần điều hòa hơi thở.

Chàng ngửa mặt nhìn trời, ánh hoàng hôn sắp buông xuống, lại một giai đoạn phấn đấu sắp mở đầu. Phấn đấu để sinh tồn, chẳng những gian khổ mà còn tàn khốc.

Chàng biết rõ trước khi màn đêm buông xuống chàng phải có một chỗ gửi thân để tránh rắn rết, sài lang.

Mặt trời đã khuất sau rặng núi, từng đám sương mù bắt đầu xông lên. Thiết Trung Đường tìm mấy sợi dây rừng cột vào bụng, lấy lại hơi thở, quan sát một vùng để tìm đường. Chàng rất cẩn thận không để sơ suất một chút nào. Trên nền trời xanh thẳm, mặt trăng bắt đầu lộ dạng.

Sương mù dày đặc, khiến trời như tối hơn phía trước, không trông rõ đường.

Thiết Trung Đường thở dài nhìn quanh rồi ngồi xuống vũng nước. Bây giờ Thiết Trung Đường không còn cách nào nữa. Đúng là chàng đang ở nơi sơn cùng thủy tận.

Chàng nghe có tiếng gió từ đằng sau tạt tới, thì ra Thủy Linh Quang đã đứng trước mặt chàng, nàng không nói một lời bước tới đỡ chàng. Trong thời khắc ấy, tâm tư của Thiết Trung Đường cũng không nhận ra cảm giác gì chỉ nói:

- Thủy cô nương, cô nương ...

Thủy Linh Quang lắc đầu nên Thiết Trung Đường cũng ngưng nói.

Đang ở cái chỗ sơn cùng thủy tận mà lại có người giúp đỡ, nếu không phải là một người trong cảnh ngộ ấy thì không thể hiểu nổi tâm tư chàng hiện tại như thế nào.

Thiết Trung Đường nghĩ rằng Nhu Tình thủ Thủy Nhu Tụng đã đổi ý, ai ngờ Thủy Linh Quang đưa chàng đi hướng khác. Trung Đường hỏi:

- Đến chỗ nào ?

Thủy Linh Quang mỉm cười, lấy tay che mắt Thiết Trung Đường rồi cất tiếng hát:

- Ta để chàng đoán thử, chàng cứ suy nghĩ, nhưng chàng sẽ không bao giờ đoán đúng bây giờ ta đưa chàng đến nơi nào.

Trong phút giây ấy, Thiết Trung Đường nghe tiếng hát ngọt ngào làm sao. Chàng chỉ thấy mình như bay bổng bởi vì Thủy Linh Quang đã cống chàng.

Đi một chặng nữa, Thủy Linh Quang vẫn cống chàng, một tay nàng che mắt Trung Đường tiếp tục đi. Chợt Thủy Linh Quang nói:

- Không nên nhìn, nhất định ta sẽ đưa chàng đến một nơi thần kỳ.

Tiếng hát sao mà thân thiết, với một Thiết Trung Đường đầy bão táp, tiếng hát ấy như có chút ngọt ngào nhưng cũng hàm một chút khổ tâm.

Thiết Trung Đường biết rằng ở cái chốn hoang sơ này làm gì có một nơi thần kỳ, chàng nghe như càng đi càng có mùi ẩm thấp, địa hình cũng càng lúc càng lạ lùng, rồi lại thấy Thủy Linh Quang vào một thạch động chỉ nghe toàn tiếng gió. Khi tiếng gió nhẹ dần, Thủy Linh Quang mới lấy tay xuống. Nhưng Thiết Trung Đường vẫn không dám mở mắt mà chỉ nghe nàng hát:

- Chàng hãy mở mắt mà nhìn xem đâu là chốn nào ?

Thiết Trung Đường vừa mở mắt nhìn, chàng liền thất kinh. Chỉ vì Trung Đường nhìn thấy ở đây có vô số ngọc ngà châu báu mà người đời thật khó thấy, rất nhiều viên ngọc chiếu vào mắt chàng khiến đôi mắt chàng như có hoa đốm.

Ở mỗi góc đều có một cây san hô cao mấy thước. Trên cây san hô lại có vô số mã não, ngọc xanh, trân châu trắng cùng với nhiều báu vật mà Trung Đường chưa hề thấy.

Ở một góc xa có một chiếc giường nệm, tuy hơi cũ nhưng rất đẹp, một bên có nhiều vò mỹ tửu. Chàng mở to đôi mắt nhưng chàng không thể nào ngờ đến. Ở cái chỗ như địa ngục, tại sao lại có một nơi như thiên đường, một nơi quá thần kỳ.

Đôi mắt Thủy Linh Quang như có nét vui mừng đặt Trung Đường vào giường rồi cười:

- Lạ ... lòng không ?

Thiết Trung Đường sững sờ trong giây lát rồi thở dài:

- Quả thật quá lạ lòng !

Thủy Linh Quang cười nhẹ rồi phóng mình chạy ra. Phía sau động này còn có một cái thạch động nữa, nghe có tiếng nước chảy từ sau vọng lại nghe thật vui tai.

Thiết Trung Đường đứng tựa vào giường, chàng có cảm giác tất cả những gì chàng đã thấy ở nơi đây chẳng khác gì trong mộng, bản thân chàng cũng không tin nổi.

Sau một hồi ngạc nhiên, Thiết Trung Đường lấy lại bình tĩnh để phán đoán:

- Đây có lẽ là nơi Thủy Linh Quang luyện võ. Có lẽ Thủy Nhu Tụng không bằng lòng cho nàng học võ và nàng cũng không dám chống ý của mẹ, nên nàng không dám nói ra.

Còn bao nhiêu việc nữa, Thiết Trung Đường không thể nghĩ ra.

Chỗ này thuộc của ai ? Người ấy còn sống hay đã chết ? Những thứ báu vật ấy từ đâu đưa đến đây ? Do nguyên nhân nào mà Thủy Linh Quang lại đến nơi này ? Những ý tưởng này chợt đến trong đầu Thiết Trung Đường thì tiếng hát từ sau vọng lại:

- Xin chàng hãy nhắm mắt, còn có một sự kiện nữa em muốn để chàng ngạc nhiên.

Thiết Trung Đường vội nhắm mắt. Trên cuộc đời này điều mà có thể đánh động được chàng là tình cảm thân thiết và thuần chân. Chàng nghe có mùi thơm kỳ lạ, sau đó là một âm thanh ngọt ngào của Thủy Linh Quang.

- Được rồi !

Thiết Trung Đường từ từ mở mắt, nhưng bị ngợp choáng. Đây động toàn là hào quang lấp lánh của các thứ báu vật, người đứng trước mắt là một cô gái tuyệt đẹp với

làn da trắng như tuyết, trên mình cô gái đeo đầy châu báu, mình mặc chiếc áo thật sang, trong ánh hào quang lấp lánh của ngọc ngà trông chẳng khác gì là một tiên nữ, khiến Thiết Trung Đường không tin vào đôi mắt của mình. Chàng không tin người đẹp đang đứng trước mặt chàng chính là Thủy Linh Quang trước đó đầy dơ dáy, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Thiết Trung Đường cho rằng Thủy Linh Quang cũng như hạt ngọc quý ở trong bùn lâu ngày nên bị che kín cả vẻ đẹp, một khi đã lau sạch lớp bùn thì vẻ đẹp sẽ lộ ra. Thiết Trung Đường như ngờ như ngẩn, bỗng nghe Thủy Linh Quang hỏi dịu dàng:

- So ... với người khác ... muội xấu ... hay không xấu ?
- Có lý nào cô nương không tự biết ?

Thủy Linh Quang lắc đầu:

- Dáng dấp của muội hiện giờ ... xưa nay chưa có ai nhìn qua, cho đến hôm nay.

Thiết Trung Đường gật đầu. Một hồi lâu Trung Đường mới khen:

- Đẹp lắm ...

Nghe Trung Đường khen mình đẹp, Thủy Linh Quang tỏ thái độ rất mừng, nàng uốn éo thân mình nói:

- Muội đẹp thật à ?
- Tự nhiên là đẹp thật !

Thủy Linh Quang chạy đến ôm Thiết Trung Đường vui mừng:

- Cám ơn đại ca. Đại ca là người tốt.

Câu nói này Thủy Linh Quang nói rất rõ ràng, chứ không lấp bắp như trước.

- Bệnh cà lăm của cô nương đã qua rồi ?
- Đúng vậy !

- Thủy cô nương, cô nương chỉ cần giữ tâm lý đừng để khấn trương, tại hạ xác tín thế nào bệnh của cô nương cũng khỏi.

Thủy Linh Quang ngồi xuống bên mé giường, nàng cúi đầu một lát rồi chột than:

- Nếu mẫu thân ... thấy dáng ... dấp của muội thì ... tốt biết bao nhiêu ...
- Tại sao cô nương lại không muốn bà nhìn thấy ? Rốt lại nơi này thuộc về ai ?

Thủy Linh Quang nhớ lại một quá khứ đau thương, nàng lại cất tiếng hát:

- Vào một đêm, lúc muội còn bé, trong ánh trăng vàng lồng lộng ...

Thiết Trung Đường cắt ngang tiếng hát:

- Tại hạ mong cô nương kể hết những gì đã xảy ra trong thời gian ấy, mà không cần phải hát có được không ?

- Muội ... nói ... không được.
- Nói từ từ, đừng ngại, không có ai cười đâu.

Thủy Linh Quang nhìn đôi mắt của Thiết Trung Đường như an ủi, khích lệ nàng nên nàng rất tự tin. Chỉ có niềm tự tin của bản thân cùng với sự khích lệ của người khác là vị thuốc hay chữa trị được chứng cà lăm. Thế là Thủy Linh Quang bắt đầu kể lại những sự kiện thật lạ lùng trong quá khứ.

oOo

Thuở nhỏ nàng rất ốm yếu, khi còn ở trong bụng mẫu thân đã bị chấn động. Đến lúc Thủy Linh Quang lên bảy tám tuổi mà vẫn chưa biết nói.

Thủy Như Tụng thì vô cùng thù hận Thịnh đại nương nên bà cũng chẳng yêu thương gì đến giọt máu của họ Thịnh. Chẳng những Thủy Như Tụng hận Thịnh đại nương, hận đứa con gái, hận cả chính mình, thậm chí bà hận cả cuộc đời.

Nàng lớn lên trong lạnh nhạt và hận thù. Từ bé Thủy Linh Quang đã học được nhẫn nhục và cô đơn. Suốt ngày nàng đi tìm một nơi thật vắng vẻ ngồi khóc một mình. Khi ấy nàng vừa bảy tuổi, cũng trong thời gian này nàng gặp một cuộc kỳ ngộ.

Một đêm dưới trăng vàng vạc, Thủy Linh Quang trốn vào thạch động ngồi khóc bỗng đâu nàng thấy hai luồng nhồn quang như hai luồng điện đang nhìn nàng. Thế là cũng từ đó trở về sau mỗi khi nàng đến đó để khóc thì hai luồng nhồn quang lại nhìn nàng.

Vào một hôm, bất chợt nàng phát hiện một lão nhân tàn phế đang đứng trước mặt nàng.

Hai chân của lão nhân bị cụt tới háng, cánh tay trái cũng bị tàn phế. Toàn thân lão nhân chỉ còn lại một cánh tay phải mà thôi. Hình dung thật đáng sợ, nhưng người đó thì lại rất nhân hậu nên Thủy Linh Quang không còn sợ hãi nữa, ngược lại lão nhân tàn phế hết sức thương nàng. Rồi từ đó, mỗi ngày nàng dành thời gian đến bầu bạn với lão. Hơn mười ngày sau, lão nhân tàn phế đưa nàng đến hang động thần kỳ.

Thủy Linh Quang tôn thủ lời dặn của lão nhân không bao giờ được kể cho mẫu thân nàng, chỉ vì lão nhân ấy chỉ thương nàng.

Ông lão ra sức truyền kiến thức và võ công cho nàng. Dạy cho Thủy Linh Quang học chữ. Mẫu thân nàng khống chế thức ăn và nước uống thì nàng đến đó bổ sung.

Thủy Linh Quang chỉ sợ mẫu thân nàng phát hiện, nên nàng không dám lấy nước ở đây tắm. Bởi nước ở đây rất đầy đủ nhưng thức ăn cũng rất hiếm.

Ba năm sau, cuối cùng lão nhân tàn phế đã kết thúc cuộc đời đau khổ. Trước khi chết lão nhân có nhiều điều muốn nói với Thủy Linh Quang, nhưng ông chỉ nói được có nửa câu mà thôi:

- Tai họa ở trong hộp là ...

Rồi tắt thở.

Lão nhân chết rất đau đớn. Tuy Thủy Linh Quang còn nhỏ tuổi, nhưng nàng cũng thấy được. Nàng hiểu rằng chắc chắn lão nhân đã có một quá khứ đau khổ, hận thù nhưng không nói được.

Khi lão còn sống, thấy nàng còn nhỏ cho nên chờ khi Thủy Linh Quang lớn lên thì nói ra. Nào ngờ lão nhân không thể chờ bởi cái chết đã đến.

oOo

Vừa kể đến đó, hai má Thủy Linh Quang nước mắt chảy ràn rụa.

Nhìn Thủy Linh Quang, Thiết Trung Đường cũng không tránh được nỗi buồn. Chàng cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu mới cất giọng hỏi:

- Lão nhân ấy tên họ gì ?

- Muội ... muội không rõ ?

- Còn ba chữ “hộp tai họa” là ý như thế nào ? Cô nương cũng không hiểu à ?

Thiết Trung Đường không ngờ Thủy Linh Quang vui vẻ nói:

- Muội biết.

Thủy Linh Quang vừa nói xong liền quỳ quả bước ra. Chỉ trong chốc lát nàng ôm ra hai chiếc hộp, bề cao chừng một thước, vuông vức mỗi cạnh chừng hai thước na ná như hộp son phấn của nữ giới.

Cả hai hộp đều giống nhau nhưng trang trí và màu sắc thì lại khác nhau.

Bên trong của một hộp chứa đầy trân châu, đá quý lóng lánh hào quang. Hộp còn lại thì màu đen, trên nắp hộp không có trang trí và cũng không rõ chế tạo bằng thứ gì lại rất nặng.

Thủy Linh Quang mang hai chiếc hộp đặt trên giường, nàng mở chiếc hộp đầy báu vật. Thấy thế, Thiết Trung Đường hỏi:

- Đây là chiếc hộp tai họa ?

Nàng lắc đầu:

- Đá quý bảy màu tỏa hào quang là chiếc hộp hạnh phúc.

Thấy trong chiếc hộp này có mấy mảnh lụa đầy chữ, hai chiếc bình bằng ngọc và một củ nhân sâm ngàn năm. Thiết Trung Đường vừa trông thấy, chàng hiểu ngay rằng chắc chắn mấy báu vật trong giới võ lâm giang hồ đều mong mỗi được làm chủ, bởi đó không khác gì là “bí kíp và linh dược” nhất là thiên niên sâm là một báu vật của thế gian. Chàng nhìn qua chiếc hộp đen với lòng hiếu kỳ, chàng đoán rằng đó là bí mật của sự tàn phế suốt đời của ông lão.

- Chắc chắn đây là chiếc hộp “tai họa”

Chàng vừa muốn mở nắp chiếc hộp đen thì Thủy Linh Quang liền ngăn lại:

- Không, không được động đến !

- Chiếc hộp này từ trước đến nay chưa hề mở nắp hay sao ?

- Tất cả báu vật ở trong thạch động đều có thể rờ mó, duy chỉ có chiếc hộp này thì không được động tới bởi chiếc hộp này một khi mở nắp thì tai họa sẽ đến ngay, chúng ta không thể đương nổi. Đã trải qua mười ba năm rồi, chưa lần nào muội dám mở nắp.

Gương mặt Thủy Linh Quang thoáng vẻ kinh hoàng, tiếng hát của nàng cũng trở nên thận trọng lạ thường.

Thiết Trung Đường đành rút tay trở lại. Thủy Linh Quang liền nở nụ cười tươi:

- Linh dược ở trong chiếc hộp may mắn có thể chữa trăm bệnh. Thiên niên sâm rất thần diệu nếu uống vào thần khí gia tăng khác thường và không còn lo lắng gì về bệnh tình.

Thủy Linh Quang nài ép Thiết Trung Đường nên uống ngay. Thấy nàng rất thành ý, nên Trung Đường không hề từ chối. Thế là Thủy Linh Quang lau sạch vết thương, rồi đặt linh dược vào, nàng lại lấy một ít thiên niên sâm chưng ép Trung Đường uống. Chờ một lát sau, Trung Đường đã ngủ say, nàng đứng bên giường nhìn Trung Đường, chợt nàng cúi mình xuống hôn nhẹ vào trán Trung Đường. Sau đó, Thủy Linh Quang mặc chiếc áo dơ, bôi bùn khắp mình, miệng mỉm cười phi thân như gió.

Khi Thiết Trung Đường tỉnh dậy, không thấy nàng đâu cả, chàng cảm thấy hình như sức khỏe được phục hồi, tinh thần phấn chấn hơn xưa. Chiếc hộp may mắn còn để lại, nhưng chiếc hộp tai họa thì Thủy Linh Quang đã mang đi, có một mảnh lụa trắng đề mấy chữ:

“Đại ca chỉ cần ngủ hai ngày hai đêm, muội trở về hầu hạ mẫu thân muội. Khi nào đại ca tỉnh dậy thì hãy đọc những dòng chữ trên mảnh lụa trắng trong chiếc hộp may mắn.”.

Nét chữ của Thủy Linh Quang tuy không đẹp lắm nhưng rất nghiêm túc, mỗi nét mỗi chữ như mang tình cảm của nàng đối với chàng trai họ Thiết.

Tình ý chân thành như thế, bút tích chân thành như thế, báu vật hình như cũng thành thật tỏa hào quang óng ánh khiến chàng có cảm giác như người trong mộng.

Sau một thời gian Thiết Trung Đường bị nguy khốn thập tử nhất sinh, rồi lại tiếp đến chàng gặp những sự kiện cũng như những báu vật mà bất cứ người nào cũng mơ ước, bí kíp, linh dược, người đẹp và giàu sang.

Số phận thay đổi quá lớn lao, sự gặp gỡ cũng là một việc hết sức kỳ lạ. Trung Đường không khỏi thở dài suy nghĩ, rồi đây ông trời sẽ an bài những gì cho chàng nữa.

Thiết Trung Đường lật một mảnh lụa dưới hào quang của báu vật, chàng đọc ở trang đầu ghi lại phần công phu cơ bản nhập môn của một chính phái. Chàng càng đọc càng kinh hãi, mồ hôi toát ra như tắm. Võ công được ghi trên mảnh lụa chính là võ công của phái Đại Kỳ môn, nhưng lại tinh diệu hơn nhiều.

Có những chỗ thường ngày chàng tập luyện nhưng vẫn còn mối nghi ngờ, ngay đến sư phụ của chàng cũng không giải thích nổi, thì ở đây đều có đáp án.

Phải chăng lão nhân tàn phế có liên quan đến Đại Kỳ môn ? Phải chăng lão là một trong các vị tiền bối của Đại Kỳ môn ?

Trung Đường nhớ lại những gì mà sư phụ đã nói, phái Đại Kỳ môn đã một thời xưng hùng trong thiên hạ, có cả một kho tàng châu báu còn để lại ở Trung Nguyên.

Khi Đại Kỳ môn bị kẻ thù gia hại. Vị chủ môn bấy giờ cùng tất cả các vị chấp sự đều chết sạch. Thế là cả một kho tàng báu vật không còn một tí gì ở chỗ cất giấu. Đã mấy chục năm nay, đệ tử của Đại Kỳ môn không ngớt tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy. Trung Đường cũng nhớ lại những gì mà sư phụ đã nói với chàng :

- Phụ thân của con là một kỳ tài, người đã tìm thấy một chút tông tích về kho tàng ấy, chỉ tiếc rằng người cũng bị giết chết.

Những ý tưởng ấy vừa thoáng qua trong óc chàng, bầu máu nóng trong Thiết Trung Đường như sôi lên sùng sục, chàng không thể tự chủ, vội vùng dậy đi tìm chiếc hộp tai họa. Trung Đường tin tưởng những bí mật trong chiếc hộp này sẽ là lời giải thích. Không cần nghĩ đến tai họa có thể đến, nhất định chàng phải nhìn thấy tận mắt.

--- o0o ---

Hồi 5

Kho Tàng Thần Chết

Thạch động ở phía sau là một kho chứa bảo vật vĩ đại, chung quanh bốn hướng treo la liệt vàng ngọc, bảo châu.

Một dòng nước phun ra từ miệng đầu rồng bằng ngọc rồi chảy vào trong hồ nước đầy, tựa hồ như ở bên trong có đường ra.

Một bên hồ nước có một chiếc rương gấm, áo quần sang trọng mà Thủy Linh Quang vừa mặc cũng ở tại đây. Thiết Trung Đường cứ than thở mãi, chàng biết rằng số bảo vật này đã trải qua biết bao gian khổ các vị tiền nhân mới có được. Chỉ có điều chàng chưa tìm thấy chiếc hộp tai họa. Trung Đường cúi đầu xuống định uống một hớp nước, thì có ngờ đâu chàng thấy chiếc hộp ấy ở dưới đáy hồ.

Thiết Trung Đường không một chút do dự, chàng vớt chiếc hộp ngay, bỗng nhiên chàng nghe một tiếng nổ thật lớn, bốn bề rung động, chiếc hộp lại rơi vào đáy hồ. Âm thanh dội lại chẳng khác gì long trời lở đất khiến chàng cũng phải hoảng sợ.

“Thì ra chiếc hộp tai họa này đúng là có ma lực rất kỳ diệu”

Thiết Trung Đường thử thò tay xuống nước một lần nữa. Nào ngờ một tiếng chấn động từ trong lòng núi. Trung Đường kinh hoảng nhảy lùi ba bước.

Sự chấn động vừa rồi quá mạnh khiến cho bảo vật bị rơi xuống nằm lẫn lóc trên mặt đất, nước trong hồ cũng ngừng chảy ra.

Tiếng vang dội không còn nữa, vạn vật trở nên im ắng, Trung Đường nghe như có tiếng vọng lại từ trong lòng núi, tiếng búa đập vào đá càng lâu càng gần. Chàng biết rằng có người tới phá núi.

Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường lập tức tìm kiếm bốn phía tìm một nơi ẩn mình, nhưng bốn mặt đều trống trải.

Tiếng búa, tiếng khoan vừa ngừng thì có tiếng nói:

- Có đúng hướng không ?

Tiếng nói nghe thật gần, hình như chỉ ngăn cách một bức tường.

- Huynh đài chớ lo, đệ đã phí sức lực bao nhiêu năm nay, chắc chắn không uổng công.

- Tốt ! huynh đệ hãy đào tiếp.

Liền đó nghe tiếng búa, tiếng khoan.

Hoàn cảnh quá cấp bách, Thiết Trung Đường không còn thời gian suy nghĩ, trước hết chàng giấu áo quần và chiếc hộp may mắn rồi phi thân ra khỏi động.

Vết thương của Thiết Trung Đường chưa hẳn bình phục, nhưng tinh thần lại rất phấn chấn, khí lực sung mãn, chàng quan sát kỹ không hề thấy dấu vết gì, chàng liền chùng vào dưới chiếc nệm.

Chỉ trong giây lát, Trung Đường nghe tiếng:

- Quả nhiên là chỗ này !

Hai bóng người từ lỗ hổng được đập phá chui ra. Thiết Trung Đường lấy hơi thở, chàng trộm nhìn thấy một trong hai người mặc áo lam dài phong thái như là một văn nhân, còn người kia giống như đạo sĩ râu tóc bạc phơ. Tuy ở trong tình huống vui mừng như thế, nhưng không tỏ lộ vui mừng, toàn thân cả đất bụi chứng tỏ hẳn là một con người thâm trầm.

Khi cả hai vừa đặt chân vào động, thì mắt họ bị hấp dẫn bởi báu vật. Trong lúc ấy, sau vách núi một chàng thiếu niên nhảy ra, mình mặc áo ngắn, mày rậm, mắt tròn và một gã đại hán đầy râu.

Chàng thiếu niên ấy như mừng rỡ quá độ nên khi nhảy ra đầu bị va vào vách núi chảy máu ròng ròng nhưng hẳn không tỏ vẻ đau đớn gì cả.

Châu báu đầy động khiến đôi mắt của mỗi người đều lộ nét hung hãn như con dã thú.

Một hồi lâu, lão tóc bạc mới nói:

- Hơn mười năm khổ tâm lao lý, đầu đã bạc phau, hôm nay quả được đền bù.

Lão nắm một cây bảo kiếm nói:

- Huynh có biết không, đệ chỉ vì huynh nên đã mất nhiều tâm huyết.

Bỗng nhiên người mặc áo nho nhã phóng một chưởng đánh rơi ngân kiếm trong tay lão già, mặt biến sắc:

- Các hạ đã quên giao ước giữa chúng ta rồi sao ? Chủ quyền trước khi chia không ai có quyền chiếm bất cứ một vật gì trong động. Các hạ và tại hạ chỉ nhìn cho biết mà thôi.

Người mặc áo nho nhã nói xong, hẳn không cần chú ý đến đạo nhân, chạy đến hồ uống nước.

Đạo nhân tóc bạc nhảy lùi hai bước, hỏi chàng thiếu niên áo gấm:

- Huynh đệ xuất thân ở trong một gia đình giàu sang, nhưng có lần nào huynh đệ thấy báu vật nhiều như ở đây không ?

- Dù có nằm mơ cũng không thấy được.

Người mặc áo văn sĩ uống nước xong quay lại hỏi:

- Kho báu đã tìm ra, các hạ dự tính như thế nào ?

- Kho báu này dù tại hạ phí công mà tìm ra, nhưng nếu không có các hạ thì cũng uống công mà thôi.

Người mặc áo nho nhã nói:

- Chẳng những mất mất công mà có lẽ chẳng bao giờ tìm thấy chỗ này.

- Nếu tại hạ không vì lòng tham thì kho báu này sẽ chia làm hai phần. Mỗi người một phần ...

Đạo nhân thở dài một tiếng tiếp:

- Sau đó tại hạ sẽ tìm một nơi vắng vẻ để hưởng thụ phước lộc là hơn.

Đại hán có râu nổi giận:

- Chia hai phần thôi à ? Có lý nào người đưa chúng ta đến chỗ chết ? Trong giới giang hồ hiện nay, ngoại trừ môn hạ của phái Tích Lịch, ngoài Tiểu Lôì Thần mỗ còn có ai biết dùng thuốc nổ phá núi ?

Đạo nhân tóc bạc nói:

- Công lao dùng thuốc nổ ta sẽ tính cho người.

- Người nói gì ?

Lão già tóc bạc cười nhạt rồi bước đến hồ hớp một ngụm nước.

Thiệt Trung Đường nghĩ thầm:

- Nếu mình như lão ta, trước khi uống cần phải cẩn thận xem trong nước có độc hay không.

Trong lúc ấy lão đạo sĩ tóc bạc đổ nước trở lại, miệng nói lia:

- Không xong rồi ! Không xong rồi.

Thấy vậy, người mặc áo nho nhã ngửa mặt nhìn trời trắng mây nước như không nghe, không thấy.

Đạo sĩ tóc bạc cũng không màng gì đến hấn. Lão rút chiếc trâm cài trên đầu quậy một vòng trong nước hồ, màu bạc ở đầu trâm liền trở thành màu đen.

Lão nhanh tay cài trâm lên đầu rồi nhìn người mặc áo lam nho nhã nói:

- Hắc Tinh Thiên, quả là cái tâm của người càng đen hơn nhiều.

Lúc này sắc mặt của Hấn Tinh Thiên không một mảy may thay đổi.

Đạo nhân tóc bạc lại hỏi:

- Thì ra người chỉ muốn nuốt một mình ?

- Đúng như vậy !

Hắc Tinh Thiên chậm rãi nói:

- Thực ra thuốc độc ở trong nước không phải vì người mà chuẩn bị. Nếu ta muốn giết người có cần gì phải bỏ thuốc độc ở trong nước.

Hắn quay qua dặn dò chàng thiếu niên:

- Gọi chúng vào !

Thiếu niên áo gấm vội vã bước vào trong núi, chưa bao lâu có tám đại hán tay cầm khí giới theo chàng thiếu niên đi ra.

Hắc Tinh Thiên gọi chúng:

- Các vị đã nhiều gian khổ, nên ta cho mỗi người một ngụm nước giải lao.

Nghe xong, đại hán mặc áo chên cúi đầu:

- Tổng phiêu đầu quá khách khí !

Miệng hắn tuy đang nói nhưng cả mười sáu con mắt đều chăm chú nhìn vào kho báu.

Hắc Tinh Thiên vẫn nở nụ cười ôn hòa:

- Hãy uống nước giải lao, một lát sẽ có trọng thưởng.

Đại hán áo chên tranh đi trước tới hồ uống nước.

Thiệt Trung Đường thầm nghĩ:

- Quả là một tên cực độc.

Cả đạo nhân tóc bạc và Tiểu Lô Thần cũng biến sắc.

Tám gã đại hán đều uống nước xong, một trong bọn chúng còn quệt môi nói:

- Nước ngọt quá chẳng khác chi nước đường.

Mấy tiếng sau cùng không còn một chút khí lực, cho đến tiếng cuối cùng đều ngã ra mà chết, không có một tên nào kịp thét dù chỉ một tiếng.

Đại hán có râu Tiểu Lô Thần cũng bấu môi nói:

- Thuốc độc quá lợi hại !

Hắn cúi mình banh hai mắt của một đại hán, thấy mắt hắn trở thành màu xanh rất thâm.

Hắc Tinh Thiên mỉm cười, chuyển mắt nhìn quanh một lượt:

- Trong ánh hào quang của báu vật, còn có cả tử thi quả thật là hay.

Vừa nói hắn vừa di chuyển đến lão nhân tóc bạc. Thấy thế, đạo nhân tóc bạc lo sợ:

- Người định làm gì vậy ?

- Trước hết ta hỏi người, cái bản đồ kho báu này từ đâu mà người có ?

- Điều đó tại hạ đã nói rồi !

- Người nói rằng bản đồ kho báu người lấy từ xác chết của môn đệ Đại Kỳ môn có đúng không ?

Đạo nhân tóc bạc đáp:

- Đúng ...

- Điều đó người chỉ qua mặt lũ trẻ, may ra chúng còn tin, còn ta thì xác chết của đệ tử Đại Kỳ ta đã thấy nhiều lần rồi. Trong vòng hai mươi năm qua, bất cứ lúc nào có đệ tử của Đại Kỳ chết ta đều chứng kiến tận mắt.

Đạo nhân tóc bạc lúng túng:

- Điều đó ... điều đó ...

- Phương chi cái kho báu lớn như thế này, chắc chắn môn đệ Đại Kỳ môn luôn luôn xem trọng, do vậy, người giữ bản đồ phải là người đầu não. Xác chết của bọn chúng trước khi lâm chung, ta đều lục soát nhưng đều không thấy, tại sao người lại phát hiện.

Đạo nhân tóc bạc sững sờ một lát rồi lớn tiếng:

- Không cần phải biết vì sao ta biết kho tàng, tất cả chẳng quan hệ gì đến người, người đã hứa chia kho báu cho ta một phần.

- Đúng thế, nhưng ta nghi ngờ lai lịch của người.

- Nghi ngờ gì ?

- Ta nghi ngờ người là đệ tử của Đại Kỳ môn. Người được nghe từ cửa miệng đại sư trưởng những gì liên quan đến kho báu, thế là lòng tham của người bị đánh động nên phản bội sư môn có phải không ?

Đạo nhân tóc bạc toàn thân chấn động, lão nhảy lui ba bước giọng run run:

- Người ... người điên rồi sao, nếu ta là môn đệ của Đại Kỳ môn tại sao ta lại tìm đến người ?

- Trong giới giang hồ ngoại trừ Hắc Tinh Thiên này thì còn ai biết môn phá núi. Ngoài trừ Tích Lịch đường thì còn ai biết dùng thuốc nổ ?

Gương mặt của đạo nhân tóc bạc lúc xanh mét, lúc trắng bệch đứng ngẩn ngơ như trời trồng, rồi lão thở dài:

- Đúng rồi ! Chỉ vì kho báu này mà tại hạ phản bội sư môn.

Tiểu Lô Thần nạt một tiếng:

- Thì ra ngươi là môn đồ của Đại Kỳ môn, ta không giết ngươi không được.

Hắn liền vận nội công tay chân nghe rần rắc phóng tới trước mặt đạo nhân tóc bạc tung quyền. Thực ra mới nhìn qua thì chiêu thức của hắn không có gì ảo diệu nhưng lại mạnh vô cùng, đó chính là Tích Lịch quyền của Tích Lịch đường truyền lại.

Đạo nhân đảo thân mình, thân mình của lão bay tà tà qua phía bên kia hồ, miệng lão nói lớn:

- Hắc Tinh Thiên, tại hạ có điều muốn nói, các hạ có muốn nghe hay không ?

Tiểu Lô Thần lại nạt:

- Còn nói gì nữa !

Đoạn như bóng với hình cũng phóng theo lão.

Thấy thế, Hắc Tinh Thiên nghiêm giọng:

- Lô hiền đệ hãy dừng tay.

- Hắc đại thúc, lão già ấy là đệ tử của Đại Kỳ môn, kẻ thù của năm gia đình ta, tại sao lại tha hắn ?

- Ai bảo tha hắn, chờ nghe hắn nói xong cũng không muộn.

- Chỉ cần các ngươi dành đường sống cho ta, ta không nghĩ đến kho báu.

Một bên lão đạo nhân là chàng thanh niên, một bên là Tiểu Lô Thần ngáng đường ra, tuy Hắc Tinh Thiên đứng yên nhưng đôi mắt của hắn sắc như kiếm đã khống chế toàn bộ, buộc lão đạo nhân phải nói ra:

- Tuy tại hạ từng là đệ tử của Đại Kỳ môn nhưng chưa bao giờ làm thương hại bất cứ người nào trong năm gia đình các hạ, tại hạ ... năm xưa là đệ tử của Đại Kỳ môn chưởng hình sự Thiết Nghị. Tên họ là Tiền Không.

Nghe vậy Thiết Trung Đường giật mình bởi Thiết Nghị là phụ thân của chàng. Bỗng nghe Hắc Tinh Thiên lạnh nhạt nói:

- Tiền Không, trong Đại Kỳ môn chưa bao giờ thu đệ tử chưa ghi tội, cũng không thu nhận bất cứ ai ngoài hai dòng họ Vân, Thiết, người còn qua mặt ta sao ?

Mặt lão đạo nhân xám ngắt, bỗng nhiên lão quì xuống giọng buồn rầu:

- Vô luận tại hạ là ai, nhưng tại hạ chẳng màng đến lương tâm, cướp trên tay Thiết Nghị bản đồ kho báu, lại mang cả mười năm tâm huyết mới tìm ra mặt ngũ trong bản đồ dẫn các người đến đây ...

Tựa hồ như lão muốn rơi nước mắt nói tiếp:

- Hai chục năm sau tại hạ đã trải qua nhiều gian khổ, ngay cả mái tóc cũng bị bạc, hôm nay các hạ còn nhẫn tâm giết tại hạ sao ?

- Thiết Nghị là một con người có võ công thiên hạ vô địch, làm sao người lại lấy được vật báu trong tay của hắn, phải chăng người và Thiết Nghị là đồng phụ khác mẫu với hắn.

- Quả đúng như vậy, tại hạ chính là Thiết Thanh Tràng, nếu tại hạ không lén chém cánh tay trái của Thiết Nghị thì người làm sao thắng được hắn.

Thiết Trung Đường nghe xong chàng tức giận vô cùng, cả toàn thân chàng run lên.

Hắc Tinh Thiên mỉm cười:

- Đúng vậy, nếu không có người lén chặt tay phải của hắn thì cả năm nhà chúng ta không có ai là địch thủ của hắn. Chỉ từng ấy cũng đủ để ta tha cho người ... chỉ tiếc ...nếu người không phải là họ Thiết, bây giờ chính người là họ Thiết thì ta không thể tha người.

Vừa nói đến đó Hắc Tinh Thiên liền hét:

- Ra tay !

Thiết Thanh Trảng gương cười rử, ngửa mặt nhìn trời than:

- Nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, hối cũng không kịp nữa. Đại ca, đệ đã không tốt với đại ca ... đệ ... đệ ...

Bỗng nhiên hắn ưỡn ngực:

- Các người hãy mau ra tay ! Ta sẽ không hề phản kháng.

- Dù người có phản kháng cũng không được rồi.

Hắc Tinh Thiên phóng một chưởng vào ngực Thiết Thanh Trảng, Thanh Trảng chỉ còn hét lên một tiếng, máu tươi tuôn ra theo tiếng hét, văng tung tóe ngoài ba thước.

Tiểu Lô Thần thấy thế, hắn phóng ngay tới đặt tay vào mũi Thiết Thanh Trảng nói:

- Hắn chết rồi !

Hắc Tinh Thiên tự phụ:

- Làm sao sống sót dưới chưởng lực của ta. Chỉ tiếc một điều là đã cho hắn chết mau chóng.

Tiểu Lô Thần tiếc rẻ:

- Ta đoán là hắn không dám phản kháng.

Hắc Tinh Thiên nhìn quanh một vòng rồi ra lệnh:

- Hai đứa bay hãy mau tập trung báu vật lại một nơi !

Cả Tiểu Lô Thần và gã thiếu niên đều ứng lệnh làm ngay.

Hắc Tinh Thiên từ từ đi tới chiếc giường mở nắp rương nói thầm:

- Loại áo quần này không thể dùng được.

Rồi hắn đập chiếc rương bay về chỗ cũ:

- Có được chừng này báu vật sẽ giàu sang có thể hơn cả một quốc gia. Chỉ là ba chúng ta làm sao mang đi hết được ?

Tiểu Lô Thần đưa hai cánh tay vạm vỡ cười nói:

- Không ngại gì, bằng hai cánh tay của Lô Thần mỗ, cho dù bằng hai như thế mỗ cũng khiêng sạch.

Bỗng nghe một tiếng “úi chà” của Hắc Tinh Thiên bởi hắn phát hiện chiếc hộp đen ở dưới đáy hồ, hắn nói thì thầm:

- Trong chiếc hộp này ắt có điều lạ nhưng ta lại không biết cách mở hộp.

Tiểu Lô Thần oang oang:

- Để mỗ xem thử !

Hắn tiếp nhận chiếc hộp đen một hồi rồi nói:

- Trong chiếc hộp này còn có gì nữa đâu, chẳng cần nhìn làm gì !

Hắn liệng chiếc hộp xuống đất.

- Người biết gì, có thể vật đựng trong hộp còn có giá trị hơn cả châu báu.

Tiểu Lô Thần vội hỏi:

- Có thực không ?

Hắn cúi xuống nhặt chiếc hộp lên, bỗng nghe có tiếng người ở bên ngoài, một bóng người phóng vào như bay.

Cả ba người đều nhất tề:

- Ai đấy ?

Một thiếu nữ, thân mình đều lấm bùn, tay chống nạnh đứng ở cửa động hỏi to:

- Các người ... là ai ... đến đây ... có việc gì ?

Thiếu nữ ấy chính là Thủy Linh Quang.

Tiểu Lô Thần cười tóe lên rồi sấn bước tiến đến bên Thủy Linh Quang :

- A ! Cô nương cà lăm, cô nương là ai đây, là chỗ của cô nương ?

- Đương ... nhiên !

- Nhưng hiện nay chỗ này đã thay đổi chủ nhân ! Nếu cô nương rửa ráy sạch sẽ đại gia này sẽ mang cô nương cùng đi.

Thủy Linh Quang nhìn vội một vòng, nàng không thấy xác của Thiết Trung Đường, nàng tin tưởng là Trung Đường đã ẩn mình một nơi nào đó, nàng thở phào nhẹ nhõm:

- Đúng ... đúng ... người muốn ... mang ta ra ngoài ?

Tiểu Lô Thần ngoài miệng cười hi hi, tay hắn định sờ vào Thủy Linh Quang, đột nhiên Hắc Tinh Thiên phóng chuồng đẩy hắn lùi mấy bước.

- Hắc đại thúc ... đại thúc ...

Hắc Tinh Thiên không màng chú ý đến Tiểu Lô Thần. Hắn bước tới trước mặt Thủy Linh Quang cúi mình thi lễ:

- Xin cô nương dừng để tâm thái độ vô lễ của hắn.

Chủ ý của Thủy Linh Quang như thay đổi nàng vui vẻ lắc đầu.

- Cô nương là chủ nhân ở đây, thế nào cô nương cũng biết cách mở chiếc hộp này, chỉ cần cô nương mở ra cho chúng tôi nhìn cho biết, lập tức chúng tôi đi ngay không phiền nhiều gì cô nương nữa.

Thủy Linh Quang nhấp nháy hai môi, nàng vừa cười vừa nói:

- Muốn mở chiếc hộp này cũng không khó ? Chỉ cần xoay về phía trái thì nắp hộp tự mở !

Tiếng nàng nói cà lăm, một câu nói nàng Thủy Linh Quang cứ lấp bắp hoài.

Tiểu Lô Thần hỏi kỹ:

- Chiếc hộp này hình vuông làm sao mà xoay được ?

- Bên ngoài tuy vuông, biết đâu ở bên trong thì tròn.

Hắc Tinh Thiên nhận định.

Tiểu Lô Thần nghe xong hắn như tỉnh ngộ:

- Đúng rồi, đúng rồi, bên ngoài thì vuông bên trong chắc là tròn, người chế tạo chiếc hộp này quả là tinh xảo.

Hắc Tinh Thiên nhặt chiếc hộp lên đưa trước mặt Thủy Linh Quang:

- Đây là vật của cô nương, dám phiền cô nương mở cho.

Thủy Linh Quang lấp bắp:

- Chiếc hộp ... này ... đã khóa rồi ... ta không ... đủ khí lực để ... mở nó ra ...

Nghe vậy, Tiểu Lô Thần lấy chiếc hộp rồi cười lớn:

- Việc bán sức lực, xin để cho Lô Chấn Viễn này đảm nhận.

Tay phải hắn nắm hộp, tay trái hắn quay về bên trái, quả nhiên nắp hộp chuyển động, Tiểu lô thần Lô Chấn Viễn cười tự hào:

- Đại thúc xem đây ...

Nói chưa dứt lời, hắc thét lên một tiếng thê thảm máu trong ngực phun ra, chiếc hộp rơi xuống đất, cái thân vạm vỡ của hắc cũng ngã theo.

Nguyên do khi nắp hộp vừa chuyển động, ba mũi kim bay ra cắm vào ngực hắc.

Thấy thế, Hắc Tinh Thiên thất sắc, cúi xuống xem xét, gã thiếu niên sợ hãi hét:

- Lôi đại ca, đại ca ...

Gã thiếu niên giận dữ bước tới trước mặt Thủy Linh Quang :

- Mi phải chết !

- Ta ... ta cũng không biết.

Hắc Tinh Thiên hòa hoãn giải thích:

- Đó chỉ vì lỗi của Lôi Chấn Viễn, làm sao lại đổ lỗi cho cô nương ? Bây giờ chiếc hộp đã mở hãy xem những gì có trong đó ?

Gã thiếu niên đứng ngây người, hắc thềm trách sự phụ hắc quá tàn khốc.

Hắc Tinh Thiên dùng móc liềm cạy nắp hộp, bên trong chỉ có mấy cuốn sách.

Thấy chỉ có thế, gã thiếu niên cảm thấy tuyệt vọng. Ngược lại Hắc Tinh Thiên thì rất mừng, hắc cười lớn:

- Võ công bí truyền của Đại Kỳ môn chắc chắn là ở đây.

Hắc cười như điên cuồng rồi ngoảnh mặt giục:

- Lấy ra !

Gã thiếu niên lắc đầu thối lui hai bước.

- Người không lấy ?

- Đệ tử không dám.

- Được, người dám chống lại mệnh lệnh ?

Hai mắt hắc nhìn Thủy Linh Quang, nàng không chờ hắc mở miệng đã cúi mình:

- Ta đi !

Thủy Linh Quang vừa uốn mình bất ngờ nàng phóng song chưởng lấy hết sức đánh vào ngực Hắc Tinh Thiên.

- Ta biết trước thế nào người cũng hành động như vậy.

Hắc liền nhảy lên đá vào Thủy Linh Quang. Hắc triệt chiêu biến thức nhanh như gió. Hai chưởng của hắc chặn đường rút lui của Thủy Linh Quang. Do vừa rồi nàng dùng sức mạnh quá nên bây giờ không thể tránh được.

Ai ngờ trong chớp mắt ấy thân hình nàng bỗng nhiên bay lên.

Hắc Tinh Thiên tấm tắc khen:

- Khinh công giỏi lắm !

Thân hình nàng bước về phía sau ba bước. Trong thế ấy nếu Thủy Linh Quang thừa cơ truy kích chắc chắn là nàng ở thế thượng phong. Võ công của nàng tuy cao nhưng chưa hề có kinh nghiệm nên khi ấy nàng đã không biết truy kích.

Hắc Tinh Thiên mừng thầm, hấn tung chưởng nhào tới.

Sau mấy chiêu quả nhiên chiêu thức của Thủy Linh Quang yếu dần. Nên biết rằng chính nàng cũng không biết võ công của mình cao hay thấp, vì thế khi chiến đấu nàng rất dễ sanh tâm sợ hãi, Thiết Trung Đường ở dưới giường nôn nóng, chàng muốn phóng ra thì cùng lúc ấy xác Thiết Thanh Trảng cũng vừa nhúc nhích.

Thủy Linh Quang nhẹ nhàng bay tới bay lui chẳng khác nào con bướm vờn hoa. Nàng phóng song chưởng vào Hắc Tinh Thiên.

Hắc Tinh Thiên cười thầm:

- Quả nhiên võ công của Đại Kỳ môn không biết lợi dụng tài khinh công mà lại chỉ dùng sức mạnh của chiêu thức.

Hắn liền chuyển lùi ba bước vừa tới trước xác của Thiết Thanh Trảng. Đột nhiên Thiết Thanh Trảng hét một tiếng phóng mình dậy ôm chặt hai chân của Hắc Tinh Thiên.

Gã thiếu niên thấy thế thất kinh:

- Hắn ... hắn sống lại !

Hắc Tinh Thiên cũng hồn bất phụ thể bị Thiết Thanh Trảng quật nhào xuống đất, hắn nghe như đôi chân bị tê buốt, dĩ nhiên là hắn đã bị điểm huyết.

Gã thiếu niên thấy vậy vùng bỏ chạy.

Hắc Tinh Thiên la lối:

- Đừng chạy, hãy mau tới giúp ta một tay.

Thiết Thanh Trảng cười nhạt:

- Đồ đệ của ngươi đã chạy rồi, còn gọi cái nỗi gì.

Nói chưa dứt lời hắn đã phóng thủ hướng đánh cùng lúc vào hai huyết lớn ở hông của Hắc Tinh Thiên:

- Ngươi ... ngươi sao lại ...

- Ngươi nghĩ là ta đã chết ?

- Chính tay ta đã xem tâm mạch của ngươi.

- Ta chỉ dùng công lực ngưng thở, bị một chưởng của người ta liền bế khí giả chết. Ta biết rằng người tự thị vào chưởng lực, nên không chú ý. Ha ha ... Hắc Tinh Thiên, người là kẻ quỷ kế đa đoan tại sao lại không phát hiện ta đã giả chết.

- Được, ta đã rơi vào tay người, muốn giết thì cứ giết đừng nói nhiều.

Thiệt Thanh Trảng nhắc lại:

- Muốn giết thì cứ giết ? Dễ dàng như vậy.

Thiệt Thanh Trảng nhìn Thủy Linh Quang vừa cười vừa nói:

- Cô nương đừng ngại, cô nương muốn giết hấn như thế nào tại hạ sẵn sàng nghe theo.

Thủy Linh Quang mở lớn đôi mắt nói:

- Tùy ... tùy tiện.

Thiệt Thanh Trảng hỏi:

- Mùi vị thịt người, cô nương đã nếm qua chưa ?

- Ta chưa hề ăn ... ăn rồi ... cũng chưa ăn !

- Thế thì tại hạ ăn một mình, một chưởng vừa qua bị mất nhiều chân khí, bây giờ cần bồi dưỡng.

Hấn rút cây dao trủy thủ ở gót giày ra mài.

Thấy thế Hắc Tinh Thiên hết sức sợ hãi:

- Người giết ta là được rồi, tại sao người lại còn muốn hành hạ ta.

Thiệt Thanh Trảng không chú ý đến Hắc Tinh Thiên, một mặt hấn mài dao, mặt hấn nhìn chăm chập vào Thủy Linh Quang :

- Cô nương đã có mặt ở đây vì tại hạ mà giữ báu vật, tại hạ cảm kích vô cùng.

Thủy Linh Quang nổi giận:

- Người.. báu vật của người ?

- Kho báu này vốn là vật sở hữu của Đại Kỳ môn, vừa rồi thấy võ công của cô nương tựa hồ như cùng một gốc với Đại Kỳ môn.

- Đại Kỳ ... môn nào ...ta ...không biết.

Thiệt Thanh Trảng vừa muốn nói thêm, bỗng nghe phía sau có tiếng:

- Ta biết !

Bỗng nhiên từ dưới giường phóng ra một thiếu niên da mặt ngăm đen, hai lông mày như hai lưỡi kiếm, hai con mắt sáng như sao.

Thiệt Thanh Trảng vừa nhìn thấy gương mặt của thiếu niên ấy, toàn thân hấn run lên cầm cập, chẳng khác nào hấn thấy quỷ sứ:

- Người ... người là ai ?

Thiết Trung Đường hỏi lại:

- Người không nhận ra ta ? Nhưng ta lại nhận ra người !

Hai mắt chàng lạnh như băng chăm chú nhìn hấn.

Thủy Linh Quang chứng kiến tận mắt nhưng nàng không hiểu một tí gì, nàng chỉ nghĩ rằng chắc có mối quan hệ thân bí gì đó giữa hai người, nhưng nàng vẫn im lặng.

- Sao các hạ lại nhận ra tại hạ ?

Thiết Thanh Trảng vừa thấy Thiết Trung Đường liền sợ hãi nên không dám ra tay.

- Người xem ta giống người nào ?

Thiết Thanh Trảng nhìn một lát, càng nhìn hấn càng sợ.

Giọng Thiết Trung Đường vẫn lạnh lùng:

- Người hãy nhìn kỹ nhớ lại thật kỹ xem thử !

Trong ánh sáng của vàng ngọc, đột nhiên Thiết Thanh Trảng nhớ đến một người, hấn run run:

- Người ... người ...

- Người nhớ lại ta là ai ?

- Người là gì đối với đại ca Thiết Nghị.

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường đứng dậy hét to:

- Người còn mặt mũi nào gọi phụ thân ta là đại ca. Chỉ vì của cải, người đã nhẫn tâm hạ độc ám toán phụ thân ta, khiến người thành kẻ tàn phế. Nếu không vì người thì phụ thân ta không chết ở trong tay kẻ khác ...

Sắc mặt Thiết Thanh Trảng xám như đất:

- Người ... sai rồi ... ta ...

Thiết Trung Đường giận dữ hét:

- Sai rồi ? Hừ ... Chính miệng người nói ra sao bây giờ lại phủ nhận ?

Đột nhiên Thiết Thanh Trảng ôm ngực nói:

- Đúng rồi, ta khẳng định chính ta hạ độc ám toán hấn, từ nhỏ đến lớn, ta thường xuyên sống trong sự khống chế của hấn, tựa hồ như ngạt thở. Khi ta có cơ hội, ta tự muốn phản kháng. Nhưng ta không hề giết hấn. Chỉ vì ...

- Tuy người không trực tiếp giết phụ thân ta, nhưng phụ thân ta cũng vì người mà chết ... Ta muốn giết người để báo thù cho tiên phụ !

- Ai cũng nhắm vào ta mà ra tay, còn người thì nhất định không thể ?

- Tại sao ta lại không thể ?

- Người quên rồi sao, ta vốn là sư thúc của ngươi. Ngươi là đệ tử của Đại Kỳ môn sao dám nghịch luân phạm thượng.

Thiết Trung Đường nghe xong chàng cảm thấy khó xử. Nên biết rằng trong Đại Kỳ môn, giới điều nghiêm khắc nhất là “Không được theo kẻ thù phản thầy, không được nghịch luân phạm thượng!”

Thiết Thanh Trảng chăm chú nhìn thần sắc của Thiết Trung Đường, trên môi hấn nở một nụ cười nham hiểm, chợt hấn thấy Thủy Linh Quang đứng ngay trước mặt, nàng nói:

- Ta ... ta giết ngươi được không ?

Thiết Thanh Trảng cười nhạt:

- Tự nhiên là cô nương giết được, nhưng cô nương đâu phải là địch thủ của ta, cô không tin thì cứ ra tay !

Hấn nói chưa dứt lời, bỗng nghe phía ngoài động có tiếng nói khàn khàn:

- Ta đến thử trước!

Chưa dứt câu nói, Thủy Linh Quang bỗng nhiên thất sắc, nàng run cầm cập.

Thiết Thanh Trảng và cả Thiết Trung Đường cũng không khỏi thất kinh. Kế đến là mấy tiếng “bình bình”.

Sắc mặt của Thủy Linh Quang trắng như tờ giấy.

Một bà già xấu xí, cần cỗi, tay chống hai gậy trúc, vừa chống gậy xuống đất là là lẳng không bay vào, mới nhìn chẳng khác chi một con điều hâu. Thủy Linh Quang run giọng gọi:

- Mẫu thân ...

Thủy Nhu Tụng hỏi lạnh lùng:

- Người còn nhớ già này không ?

Bà liếc mắt nhìn Thiết Trung Đường, rồi lại nhìn sang Thiết Thanh Trảng, gần từng tiếng:

- Thiết Thanh Trảng, người còn nhớ ra ta ?

Thiết Thanh Trảng lắc đầu:

- Tại hạ không nhận ra.

- Người bạn cũ hai mươi năm trước, người quên hết rồi sao ?

Thực ra, suốt đời hấn chưa bao giờ thấy một bà già nào xấu xí như vậy.

- Người còn nhớ hai mươi năm trước, trong một đêm mưa gió tại vườn đào hoa, giữa cái cảnh lá rụng hoa rơi ...

- Bà ... bà là Thủy Nhu Tụng ?

- Người vẫn còn nhớ ?

Thủy Nhu Tụng không cười thì còn dễ nhìn, một khi bà ta cười trông quá xấu xí.

Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang mặt nhìn nhau, không ngờ Thiết Thanh Trảng lại nhận ra Thủy Nhu Tụng. Thiết Trung Đường càng lạ lùng hơn khi thấy ánh mắt của Thủy Nhu Tụng trong lúc này.

Đôi mắt bà ta như nhìn về quá khứ, thương tâm như sám hối, hận thù như khắc vào xương tủy.

Đôi mắt ấy cứ nhìn chằm chập vào Thiết Thanh Trảng rồi từ từ nói:

- Ta biết người vẫn còn nhớ ta, nếu ngược lại không nhận ra ta thì sao ?

- Tại hạ ... tại hạ ...

- Hai mươi năm trước, người từng quì trước mặt ta nói ta là một người con gái duyên dáng, đẹp đẽ, rất nhu hòa. Bà nhắm đôi mắt như đang trở về quá khứ một thời mà bà đã hấp dẫn bao nhiêu kẻ khác.

Bỗng nhiên Thủy Nhu Tụng mở lớn đôi mắt cười như điên cuồng:

- Nhưng hiện nay ta đã trở thành người đàn bà xấu xí nhất nhân loại, tự nhiên là người không nhận ra ta.

Hai tay Thủy Nhu Tụng chống hai cây gậy trúc run cầm cập, bà lại cười như điên:

- Hai mươi năm, không chưa đầy hai chục năm, cuộc đời thay đổi quá lớn. Hai chục năm trước, khi sinh mạng của người nằm trong tay ta, chỉ tiếc là ta đã nhẹ dạ nghe hoa ngôn xảo ngữ của người nên ta đã tha mạng và cũng tại vườn đào hoa, ta đã tiếp người trong hai hôm. Hôm nay là ngày hai mươi năm sau, người lại rơi vào tay ta, người còn hoa ngôn xảo ngữ nữa không ?

Sắc mặt Thiết Thanh Trảng buồn khổ, Hắc Tinh Tiên chợt lên tiếng:

- Thì ra Thịnh đại nương đang ở đây.

Thủy Nhu Tụng nạt:

- Hắc Tinh Thiên người hãy im mồm.

- Thịnh đại tẩu. Thịnh đại ca lúc nào cũng tưởng nhớ đến đại tẩu, sao đại tẩu không giết hấn rồi cùng với tiểu đệ về gặp đại ca!

Thiết Thanh Trảng vội quì xuống:

- Nhu Tụng, ta cũng không lúc nào quên nàng, tuy dung nhan của nàng đã thay đổi, nhưng lòng thủy chung của Thanh Trảng này không thay đổi.

Nghe vậy, Hắc Tinh Thiên nói lớn:

- Thịnh đại tẩu, hấn giả vờ đấy. Hấn...

- Im mồm!

Thủy Nhu Tụng nạt.

Đôi mắt Thủy Nhu Tụng nhìn từ Thiết Trung Đường, Thiết Thanh Trảng rồi đến Hắc Tinh Thiên đoạn cười nhạt:

- Lối hoa ngôn xảo ngữ của nam nhân các người, Thủy Nhu Tụng này đã nghe nhiều quá.

Bà lấy gậy trúc chỉ Hắc Tinh Thiên:

- Tất cả đều do người, năm xưa người vốn biết Thịnh Tồn Hiếu không thể sinh con, rồi nghĩ đến chuyện qua lại với ta, không qua mặt được người lại tâu với Thịnh đại nương, mấy cái màn này ta đều nhớ rõ, hôm nay ta không thể tha người !

Chữ “người” vừa ra khỏi cửa miệng Thủy Nhu Tụng đã điểm gậy phóng tới người Hắc Tinh Thiên, hấn chưa kịp hét lên một tiếng chết tại chỗ. Sau đó bà nhìn Thiết Trung Đường :

- Người, người qua mặt mẫu tử ta cũng chẳng hề gì, nhưng người là người mưu đồ ta cũng giết người !

Thủy Linh Quang gọi:

- Mẫu thân !

Gậy trúc của bà lại hướng về Thiết Thanh Trảng:

- Còn người ... người qua mặt ta, làm cho ta phải ra nông nổi này, ta giết người cũng không hết giận.

- Người giết ta thì nữ nhi ta cũng không tha người.

- Ai là nữ nhi của người ?

Đột nhiên Thiết Linh Trảng chỉ về phía Thủy Linh Quang rồi nói:

- Chính nó !

Nghe xong Thủy Linh Quang hét lên một tiếng, thối lui mấy bước dựa vào vách đá.

Thiết Trung Đường không tránh khỏi bối rối bởi vì tất cả thay đổi quá lạ lùng, mỗi sự kiện phát sinh đều nằm ngoài liệu định của chàng.

Thiết Thanh Trảng nói tiếp:

- Thịnh Tôn Hiếu vô sinh, nên đứa con này tự nhiên là của ta, chúng ta đã có một đêm phu thê cũng bằng ân tình ngàn đêm, nay nàng nữ nào giết ta ?

Nghe xong, Thiết Trung Đường như hiểu ra:

- Hèn gì Thịnh đại nương biết Thủy Nhu Tụng đang có thai nên hạ tâm giết nàng. Hèn gì Thủy Nhu Tụng lạnh nhạt với Thủy Linh Quang. Do vì Thủy Nhu Tụng rất hận Thiết Thanh Trảng, chính bà cũng sám hối những gì trong quá khứ, nên bà lấy tội trọng của đời trước trút xuống cho đời sau.

Đôi mắt Thủy Nhu Tụng nhắm lại, bà nói:

- Bây giờ thực ra ta không nhẫn tâm giết người ! Hi hi hãy qua đây đỡ ta dậy, ta muốn đến giường nghỉ ngơi.

Mừng quá, Thiết Thanh Trảng vội vàng chạy tới giả vờ cười nói dịu dàng, đỡ Thủy Nhu Tụng, nói nhẹ nhàng:

- Nhu Tụng, chúng ta sẽ có những ngày hạnh phúc, số châu báu ...

Nói chưa hết bỗng nhiên thấy hấn ngã ngửa ra.

Thủy Nhu Tụng cười như điên cuồng:

- Cửa cải, người là một tên nam nhân sợ chết nhưng lại tham tài !

Bà dùng gậy trúc múa tít dồn hết báu vật lên người Thiết Thanh Trảng.

- Hôm nay ta cho người chết trên đồng ngọc ngà này

Thủy Linh Quang thấy thế nằm khóc òa, cái thiên tính của nữ nhân khiến nàng không thể kiềm chế nổi buồn thương.

Thủy Linh Quang gọi toáng lên:

- Mẫu thân ... mẫu thân

Nàng ngã xuống nằm trên thi thể Thiết Thanh Trảng.

Tiếng cười như điên cuồng và tiếng khóc thương cảm đều chấm dứt.

Những ngọc vàng óng ánh, cần cỗi xấu xa và tàn phế của Thủy Nhu Tụng. Đôi mắt Thủy Nhu Tụng biến sang màu đỏ, nhưng nét mặt của bà ta vẫn lạnh lùng. Thủy Nhu Tụng có cảm giác như sức sống của mình bị mất hết và trở thành con người xấu xa.

Thiết Trung Đường chăm chú nhìn Thủy Nhu Tụng, tâm lý chàng không biết nên hận hay nên thương. Đối với cái xác của Thiết Thanh Trảng, chàng cũng không biết nên thương hay nên hận.

Giữa họ đã nảy sinh ân oán tình thù, tất cả đều kết thúc theo cái chết, họ đã đẩy đầy âm mưu, tham dục đối với của cải cũng chung cuộc theo cái chết.

Bỗng nhiên đôi mắt Thủy Nhu Tụng nhìn Thiết Trung Đường với khuôn mặt thoáng nụ cười :

- Hảo tiểu tử, người gạt nữ nhi ta, nếu ta không theo đến đây, ắt nó đã chết đói rồi.

- Phu nhân nên tốt với cô ấy, đừng lấy tội tình của đời trước trút lên đầu con cái đời sau, thì tự nhiên cô ấy phải hiếu thuận với phu nhân.

- Đồ thối tha, người đừng xem thường ta là kẻ tàn phế, hôm nay ta cho người nếm mùi tàn phế !

Thủy Nhu Tụng vừa mắng vừa điểm nhẹ cây gậy trúc, thân hình bà bay bổng.

Thiết Trung Đường thấy mái tóc của Thủy Nhu Tụng rối bời, hai con mắt đỏ như lửa, trông bà chẳng khác gì một ác ma đang nhe răng múa vuốt để ăn tươi nuốt sống mình, hai cây gậy trúc của Thủy Nhu Tụng nhắm đánh vào ngực chàng. Thiết Trung Đường thất kinh bởi vì Thiết Trung Đường chưa biết võ công và nội lực của chàng đã được phục hồi hay chưa thì làm sao chàng có thể trực diện đấu với Thủy Nhu Tụng. Thiết Trung Đường nhú mào tung thân tránh khỏi:

- Mi chạy được sao ?

Hai cây gậy trúc múa tít tấn công chàng như vũ bão. Hai chân của Thủy Nhu Tụng tuy tàn phế nhưng Thủy Nhu Tụng dùng hai tay để thế chân, thân bà ta vẫn nhanh nhẹn lạ thường.

Trải qua chục chiêu, rõ ràng là Thiết Trung Đường không thể chịu nổi. May thay chàng vớ được cây bảo kiếm phóng ngay một chiêu. Thiết Trung Đường biết rõ trong giây phút này đối với Thủy Nhu Tụng chẳng còn gì để nói nên chàng quyết tâm liều mạng.

Vừa thoáng nghĩ như thế, Thiết Trung Đường múa bảo kiếm không nhắm đánh vào người Thủy Nhu Tụng nhưng chỉ khắc chế hai cây gậy của bà ta. Binh thư gọi đó là “Muốn bắn người, trước hết phải bắn ngựa”. Kiếm và gậy va vào nhau nghe một tiếng “chát”. Thế mà hai cây gậy ở trong tay Thủy Nhu Tụng vẫn không hề hấn gì. Nên biết rằng bà ta đã tập trung nội lực vào hai cây gậy dù cho kiếm bén cũng khó mà chặt đứt. Hai cánh tay Trung Đường tê buốt, đầu óc choáng váng, chàng phóng thêm một chiêu nữa.

- Hay lắm.

Nhu Tụng hét lớn, bảo kiếm trong tay Thiết Trung Đường rơi xuống đất. Trong thời khắc ấy chàng không còn kịp suy nghĩ, cây gậy của Thủy Nhu Tụng một bên trái, một bên phải điểm tới nhanh như chớp. Thiết Trung Đường liền nhào xuống đất rồi từ mặt đất chàng phi thân tới mé hồ. Thủy Nhu Tụng dùng thế lăng không bay tới mé hồ nạt:

- Tới đây nạp mạng !

Cây gậy trúc vẫn nhắm vào ngực Trung Đường phóng tới. Bỗng nghe một tiếng “rắc”, cây gậy trúc đánh vào bờ hồ bị gãy, bị mất trọng tâm bà liền rơi vào nước.

Nguyên vừa rồi, Thiết Trung Đường chém vào gậy trúc, bây giờ Thủy Như Tụng dồn sức vào gậy nên chúng gãy làm hai. Nhờ Thiết Trung Đường được uống thiên niên sâm, tuy vết thương chưa thật lành nhưng nội lực của chàng thì gia tăng. Những gì vừa xảy ra, chính chàng cũng không hiểu. Về phía Thủy Như Tụng thì đánh giá chàng thấp nên bà ta trở tay không kịp.

Thiết Trung Đường thở phào một hơi, chàng đứng dậy lùi tới vách đá để điều hòa chân khí chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo.

Nào ngờ, đã lâu nhưng mặt hồ vẫn không có động tịnh gì. Thủy Như Tụng nằm ngửa trên mặt nước chẳng khác nào một người chết đuối.

Thiết Trung Đường nhìn sững sờ một lát, bỗng nhiên chàng hết hoảng:

- Trong nước có độc, chắc chắn là Thủy Như Tụng đã uống nước có độc mà chết.

Một lát sau, thân hình Thủy Như Tụng khô cằn co rúm lại, mái tóc xòa ra trông thật đáng sợ.

Cũng trong thời khắc ấy từ trong động vọng ra tiếng khóc của Thủy Linh Quang, Thiết Trung Đường đứng sững như trời trồng, chàng cũng không biết phải an ủi nàng như thế nào. Chàng chỉ mong sao trên cuộc đời đừng có những kho tàng, như thế có lẽ tất cả những sự kiện đưa đến khổ đau sẽ không xảy ra.

Giàu sang thì ai cũng ưa, nhưng cùng đến với cửa cải thường là tham lam, keo lặt, tàn khốc, âm mưu, trang đoạt và chết chóc.

Nhưng khốn nỗi con người đều bị tiền tài châu báu làm hoa mắt, chỉ thấy hào quang của vật chất nhưng lại không thấy cái ám ảnh ở đằng sau ngọc ngà châu báu.

Thiết Trung Đường không vào an ủi Thủy Linh Quang bởi chàng hiểu rằng chỉ có những giọt nước mắt mới làm vơi đi nỗi đau buồn của người thiếu nữ.

Thiết Trung Đường ngồi xuống rương áo quần chàng cầm cuốn sách và tấm vải dơ ở trong chiếc hộp tai họa lên xem. Cuốn sách bằng lụa trắng, còn tấm vải dơ thì ra ai đó đã lấy máu nhuộm thành một lá cờ. Do quá lâu ngày nên màu đỏ của máu đã phai lạt, nhưng vẫn khiến cho người khác không khỏi khiếp đảm.

Thiết Trung Đường vừa lật mấy mảnh lụa, và lá cờ nhuộm máu, toàn thân chàng run lên cầm cập, hai hàng nước mắt cũng từ từ rơi xuống.

Trong thạch động này chẳng những ẩn tàng báu vật và chết chóc mà còn ẩn tàng cả một quá khứ bí ẩn.

Quá khứ bí mật ấy có liên quan đến Thiết Trung Đường và trong nó cũng hàm chứa chuyện ân cừ khó quên, gian khổ huyết lệ, hạnh phúc khi sống và đau khổ khi chết.

Chàng lật trang đầu thấy chữ viết trên đó rất trân trọng:

“Xưa kia tam quái, tứ hung thần, thất ma, cửu ác và thập bát khẩu tàn hại giang hồ thâm vô song. Hết thủy giang hồ chỉ dám oán hận, nhưng không dám nói, kéo dài nhiều năm.

Cho đến khi hai vị tiên nhân Vân, Thiết hành hiệp giang hồ nào là Hoàng Sơn, Động Đình, Điểm Thương, Thái Hồ, Kỳ Liên, Côn Luân với mấy chục trận đấu lớn nhỏ. Cuối cùng bằng vào hai thanh kiếm giết sạch Tam quái, tứ hung thần, thất ma, cửu ác và thập bát khẩu lấy máu tươi của bốn mươi một tên nhuộm thắm lá đại kỳ.

Giới giang hồ đều cảm cái ơn đó, nên Đại Kỳ đến đâu, ai nấy đều cúi đầu.

Từ đó, hai vị tổ Vân, Thiết lập ra Đại Kỳ Môn, lấy đức nghĩa lập ước, lấy đức nghĩa để thu phục người. Mong rằng môn nhân đời sau đừng bao giờ quên tám chữ Nhân, Nghĩa, Trung, Hiếu, Ái, Tín, Hòa, Bình. Giữ gìn môn qui đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, phát huy chánh nghĩa.”

Một bức có hàng chữ:

“Đại Kỳ môn đệ nhị đại Vân lão tiên nhân di mặc, Thiết Nghị cung lục”

Thiết Trung Đường đọc xong, chàng không sao cầm được nước mắt bởi trước mắt chàng là di bút của vong phụ. Chàng lật qua trang thứ hai thấy nét chữ rối loạn, ghi lại những gian khổ về nửa cuộc đời còn lại của Thiết Nghị :

“Dư Thiết Nghị, một lão nhân tàn phế, may có một đứa nam tử vẫn còn sống, chỉ sợ không được thấy mặt.

Lại còn có một đứa con khiến ta vô cùng đau khổ.

Ta vì bất hạnh, một cánh tay đã bị chặt bởi bào đệ, hai chân thì bị kẻ thù làm cho tàn phế, chỉ còn chút hơi thở, một phần sống, chín phần chết, nhưng ta vẫn tin vào hăng tâm, nghị lực và truyền thống tìm ra kho báu này.

Kho báu này do Đại Kỳ môn chôn giấu lúc lánh nạn. Trải qua nhiều năm, ta đã dựa vào một bí đồ cũ kỹ, cố ra sức suy nghĩ mới tìm ra chỗ này.

Điều làm cho ta rất vui sướng là lá đại kỳ nhuộm máu của Đại Kỳ môn kể từ khi mới khai môn không bị thất lạc. Đại Kỳ là vật chí bảo của Đại Kỳ môn.

****missing page 108- 109****

Vừa than thở xong thì chàng nghe có tiếng thở dài ở phía sau. Thủy Linh Quang cũng rơi nước mắt:

- Lão ... nhân gia ... là phụ thân của chàng ?

Thiết Trung Đường im lặng gật đầu.

Thủy Linh Quang sửng sờ một hồi, nàng hỏi:

- Còn má má ... của chàng ?

- Khi tại hạ còn nhỏ thì mẫu thân đã bỏ đi.

Thủy Linh Quang không nói gì, nàng chỉ vuốt ve mái tóc Thiết Trung Đường, trong đôi mắt của Thủy Linh Quang như chan chứa tình thương yêu, thương tiếc và đồng cảm, lo lắng và an ủi.

Một cô gái thiện lương, chỉ vì nỗi bất hạnh của người khác mà quên mất nỗi bất hạnh của chính mình. Thực ra thân thế của nàng còn bất hạnh hơn nhiều so với bất cứ người nào.

Bốn mắt nhìn nhau đầy giọt lệ, trong lòng mỗi người đều ray rức thương tâm.

Chẳng biết bao lâu, chợt Thủy Linh Quang đứng dậy vẫy tay chào, rồi nàng phóng ra ngoài.

Thiết Trung Đường nắm chắc lá huyết kỳ và bí kíp cũng từ từ bước ra.

Một lát, Thủy Linh Quang lại dừng chân đợi Thiết Trung Đường. Chừng khoảng xong tách trà thì chợt thấy trong hồ nước nổi lên một gò đất.

Chung quanh gò hoa nở tương đương lung lay trước gió, khiến quan cảnh hoang sơ được tô thêm vẻ đẹp.

Thủy Linh Quang dừng lại trước gò, lau mắt, nàng nhìn xuống nước mắt chảy đầm đìa.

Thiết Trung Đường như chợt hiểu:

- Đây là mộ phần ... của lão nhân gia ?

Thủy Linh Quang đứng trong gió như trời trồng, nàng không nói mà chỉ gật đầu.

Thiết Trung Đường vừa khóc vừa quì xuống trước phần mộ của phụ thân chàng, lá cờ nhuộm máu, võ công bay tứ tung, ngọn gió tuy không biết chữ nhưng từ từ lật từng trang ... từng trang.

Thủy Linh Quang cũng chấp tay lạy, nàng thầm khấn:

- Con đã đưa người đời sau của lão nhân gia tới đây, cầu mong lão nhân gia yên giấc ở chốn cửu tuyền.

Thủy Linh Quang vừa gạt nước mắt, mặt vừa gục đầu xuống đất buồn rầu nói:

- Phụ thân của muội đã từng không phải với phụ thân của chàng, nhưng ông ấy đã chết rồi, mong hương linh của phụ thân chàng tha thứ.

Thiết Trung Đường thật đau đớn nhưng chàng chỉ đứng khóc thầm. Trước tình cảnh ấy Trung Đường cũng òa lên khóc, tựa hồ như Thiết Trung Đường đã đổ hết nước mắt của một đời chàng.

Một áng mây đen che ánh mặt trời, không gian như tối sầm, mưa lất phất bay.

Thiết Trung Đường ngửa mặt nhìn trời mặc cho nước mắt giao hòa với nước mưa, chàng không muốn rời khỏi mộ phần của phụ thân. Bình sinh Thiết Trung Đường chưa thấy mặt phụ thân chàng. Bây giờ nếu ở đây được giây phút nào hay giây phút đó.

Thủy Linh Quang an ủi Thiết Trung Đường, đối với nàng còn khốn khổ nhiều hơn, tâm sự của nàng như mớ tơ vò và tâm sự ấy Thủy Linh Quang không thể nói được.

Cơn mưa bay dừng chốc lát rồi lại tiếp, tiếp rồi lại dừng.

Thiết Trung Đường từ từ đứng dậy nắm tay Thủy Linh Quang, chàng quyết định phải đem hết sức để bảo vệ, để yêu thương nàng.

Tội nghiệp cho Thủy Linh Quang, nàng ngưng mặt hỏi:

- Chàng ... chàng không hận muội chứ ?

- Không, nếu không có muội thì ta đã chết rồi. Nếu không có muội thì ai là người chôn cất phụ thân ta ? Trọn đời ta không bao giờ quên ơn muội, tại sao lại giận ?

Chàng ngửa mặt thở dài:

- Ta không hận muội, ngay cả phụ mẫu của muội, ta không còn hận họ nữa.

Thiết Trung Đường chưa dứt câu nói thì Thủy Linh Quang đã sà vào chàng.

Trời đất rộng mênh mông nhưng Thủy Linh Quang có cảm giác rằng chỉ còn Thiết Trung Đường là chỗ duy nhất để nàng nương tựa, chỉ có gục vào lòng Thiết Trung Đường nàng mới tìm được hơi ấm và niềm an ủi. Nhưng Thủy Linh Quang phải rời khỏi Thiết Trung Đường, phải rời khỏi, rời khỏi ...

Tại sao ? Thủy Linh Quang không thể nói được, hay đúng hơn là nàng không nhẫn tâm nói ra.

Thiết Trung Đường nắm tay Thủy Linh Quang nói dịu dàng:

- Thôi đừng khóc nữa muội, hãy theo ta. Muội đã mai táng thi hài phụ thân ta thì ta phải lo mai táng phụ mẫu của muội.

Thế là cả hai người trở về thạch động. Lá cờ nhuộm máu cũng như bí kíp võ công tuy đã được nhặt lên nhưng mặt đất còn giữ lại nỗi bi thương cùng những giọt nước mắt.

Thiết Trung Đường liếc thấy trên giường có một trường bào có ghi năm chữ:

“Ta đã từng giả chết”

Thi hài của Hắc Tinh Thiên không có cánh mà bay dêu mất.

Thiết Trung Đường hơi sững một lát, chợt như chàng nghĩ ra:

- Con người này quả thật lợi hại, bị thua một trận thì phải thắng người khác một trận.

Chợt nghe tiếng khóc của Thủy Linh Quang, thì ra hai cái xác chết của Thiết Thanh Trảng và Thủy Nhu Tụng đã bị ai cắt đầu.

Châu báu đầy động cũng bị mất đi khá nhiều. Tất cả đều do Hắc Tinh Thiên mang đi chừng một phần mười báu vật.

Thiết Trung Đường chú ý đến hai thi thể của Thủy Nhu Tụng và Thiết Thanh Trảng thì thấy máu đã khô. Chàng cúi xuống đất nghe ngóng rồi nói:

- Hắn đã bỏ đi chừng một giờ, nên đã xa lắm không thể đuổi kịp.

- Nhưng còn phụ thân ... muội.

Thủy Linh Quang vừa khóc vừa nói.

Thiết Trung Đường nghiêm nghị:

- Hắn tuy đã đi xa, nhưng cũng có một ngày ta sẽ tóm được hắn vì muội mà báo thù, muội hãy tin ta.

Thủy Linh Quang gạt đầu tin tưởng, nàng cũng ngưng tiếng khóc.

Cả hai người lo mai táng thi hài của Thiết Thanh Trảng và Thủy Nhu Tụng. Thiết Trung Đường hạ quyết tâm ở lại giữ mộ của phụ thân chàng một trăm ngày. Tự nhiên Thủy Linh Quang cũng ở lại bầu bạn với Trung Đường. Bây giờ nàng cũng không cần tránh né bất cứ ai, bất cứ việc gì. Nàng rửa ráy sạch sẽ rồi thay toàn bộ y phục.

Thiết Trung Đường biết rõ Thủy Linh Quang rất mong mỗi được thấy thế giới bên ngoài nhưng hiện giờ nàng cũng bằng lòng ở lại một bên chàng, không một chút nôn nao, không một lời oán trách.

Ba hôm sau, vết thương của Thiết Trung Đường đã hoàn toàn bình phục. Chàng mới phát hiện công hiệu của “thiên niên sâm” điều này thật khó mà tin nổi. Chàng mới tin rằng trên cuộc đời này có những sự kiện lạ lùng mà sức con người không thể giải thích được.

Thủy Linh Quang lấy lụa trắng làm áo tang, nàng khoác vào mình Trung Đường. Trên mình được khoác chiếc áo mềm mỏng, dịu dàng khiến chàng nhìn lại từng phân, từng tấc của thân hình chàng sung mãn khí lực của một gã nam nhân.

Nỗi buồn vẫn còn đeo đẳng, nhưng Thiết Trung Đường vẫn thường xuyên luyện tập theo võ công trong bí kíp, cũng có khi chàng kể cho Thủy Linh Quang những mẩu chuyện dọc đường gió bụi.

Những ngày tháng ảm đạm, bi thương cũng qua mau.

Thiết Trung Đường bắt đầu thăm dò đường sá, lập kế hoạch để di chuyển báu vật, sau đó chàng bái biệt mộ phần phụ thân trở lại hồng trần.

Tuy chỉ trong vòng một trăm ngày ngắn ngủi, nhưng chàng có cảm tưởng bây giờ chàng như một Thiết Trung Đường khác.

Dĩ nhiên là Thủy Linh Quang cũng vô cùng hưng phấn, nhưng trong dáng dấp hưng phấn ấy pha một chút âu sầu ảm đạm, tiếc thương, tâm sự của một thiếu nữ vốn thật khó lường. Phương chi Thủy Linh Quang đã trải qua hơn mười năm sống trong cảnh khốn cùng, bây giờ thay đổi nếp sống, nên tâm tình của nàng thật phức tạp mà người khác làm sao hiểu được.

--- o0o ---

Hồi 6

Thành Lạc Dương Mây Gió

Lạc Dương là một nơi phồn hoa đô hội, thậm chí có thể nói rằng Lạc Dương là một trong những nơi phồn hoa nhất trong thiên hạ.

Trong giai tầng thượng lưu ở thành Lạc Dương mấy ngày gần đây có lưu truyền một sự kiện lạ lùng: có một vị phú ông giàu sang có thể địch quốc.

Tại thành Lạc Dương bấy giờ những kẻ giàu sang không thể nào đếm nổi. Những kẻ thế gia công tử từ bốn phương về đây để hưởng lạc, ngoài ra còn có nào là phú thương, doanh nhân di chuyển trên đường không ngớt.

Lại còn cả giới danh công vương thân quan, lại quý tộc che giấu thân phận đến đây để hưởng những thú vui. Còn cả danh nhân thi sĩ, kiếm khách cũng có mặt nên từng để lại thành Lạc Dương những áng văn chương thi phú nổi tiếng.

Bây giờ những thứ ấy đều bị mờ nhạt bởi một trọc phú, cũng chính câu chuyện truyền miệng về nhà trọc phú địch quốc này đã trở thành câu chuyện trung tâm ở thành Lạc Dương.

Nhà họ Lý ở phía bắc thành, chẳng những là một kho báu lớn của thành Lạc Dương mà còn có thể nói rằng nhiều hơn châu báu trong cả nước. Chuyện kinh doanh bảo vật khắp thiên hạ không ai là không biết cái tên Lý Lạc Dương.

Lý Lạc Dương đã trải qua nhiều đời mua bán châu báu, chẳng những quá giàu sang mà còn có cả võ công gia truyền, vốn nổi tiếng trong giới võ lâm.

Người kinh doanh bảo vật nếu không có võ công thì chẳng khác chi con dê lừa vào bầy cạp đói vô cùng nguy hiểm, con cháu họ Lý đều biết rõ điều này nên thường quan tâm luyện tập võ công.

Những con người cũng như những sự kiện lạ lùng gây chấn động mọi người đều xuất phát từ cửa miệng của những người phục vụ trong nhà họ Lý.

Nhà họ Lý giàu sang truyền đến nay là đời thứ mười một. Hầu hết đệ tử nhà họ Lý đều trải qua vô số chiêu loạn và đạo tặc nên học được khá nhiều thận trọng, khiêm cung.

Họ không hề bày ra cửa hàng sang trọng mà chỉ có một ngôi nhà thật kiên cố, thật lớn và cũng thật cũ kỹ ở phía bắc thành Lạc Dương để làm nơi giao dịch mua bán.

Hàng năm có mười ngày tất cả những tay giàu có trong thiên hạ đều kéo về đây bán có, mua có toàn là châu báu.

Những châu báu của những tay giàu có khắp bốn phương. Nào là danh công cự phú mang theo theo thể tử, tỳ thiếp, tổ sự phiêu khách, kẻ bán người mua.

Dĩ nhiên trong số đó cũng có bọn lục lâm đạo tặc, giang hồ đại đạo. Khi họ đến đây thì rất qui củ, chúng tuyệt nhiên không dám ra tay cướp của.

Nhà họ Lý rất khai phóng, chỉ cần đến việc mua bán chứ không hề phân biệt giai cấp, bất luận người thuộc giai cấp nào, bất luận người có bao nhiêu tiền bạc, châu báu. Trong mười ngày ấy toàn bộ nhà họ Lý đều chuẩn bị trưng bày để đón tiếp tất cả hạng người trong thiên hạ, dù người chỉ bán một viên ngọc, hay người muốn mua một thứ gì đó tặng theo thể tử đều được đón tiếp nồng hậu như mọi người.

Tất cả đệ tử cũng như người phục dịch đều được huấn luyện rất nghiêm túc, tất cả đều lấy cái tập quán truyền thống của họ Lý chiêu đãi người:

Nhà họ Lý có câu cách ngôn:

“Ai vào nhà họ Lý là khách của họ Lý”

Tại đây không ai chú ý thân phận của ai, cũng chẳng ai tra hỏi về lai lịch, tiền tài, chỉ cần mọi hành vi phải chính đáng. Nhưng chỉ cần có một hành vi bất chính, nhỏ thì bị lãng nhục, rồi trục xuất ra khỏi nhà, nặng thì tức khắc sẽ bị cầm cố hoặc hình phạt của nhà họ Lý.

Nhiều năm trở lại đây, nhà họ Lý cũng từng bị quấy nhiễu, ví như Dục Bắc song hung thần, độc thủ Côn Luân là những tên võ công cao cường, cự đạo ma đầu đến đây để cướp bóc nhưng đều bị họ Lý chặt tay tống ra biên ngoại.

Võ công của nhà họ Lý khiến người khác cũng kính nể, cùng với của cải, lễ nghĩa, tập quán, truyền thống cho đến những qui củ giao dịch đều được giang hồ kính trọng.

Thời gian giao dịch năm nay so với những năm khác lại càng nhiệt náo hơn.

Lý Lạc Dương là chủ nhân đời thứ mười một. Gương mặt trong sáng, dáng dấp cao cao, hàm râu tuy hơi bạc nhưng đôi mắt như hai vì sao sáng.

Họ Lý mặc áo bào màu sẫm thật tao nhã phong độ, cùng với cậu con trai Lý Kiếm Bạch đứng ở bậc cấp thứ hai để tiếp đón khách.

Một nữ phụ nhan sắc tuyệt đẹp cùng với một cậu thiếu niên mặc áo trắng như tuyết là hai vị khách đầu tiên của ngày đầu tiên.

Sau hai vị khác này là các vị tướng hồi hưu, một tước cướp đã gác đao, những chàng trai trẻ, những lão già giàu sang nối tiếp nhau vào.

Có một lão bà áo quần lam lũ hai tay xách hai bao bố, vội vàng bước lên bậc cấp.

Thấy vậy, Lý Kiếm Bạch vừa nhanh nhẹn lại niềm nở đỡ bà lão lên thêm, chào đón rất niềm nở, và lễ độ.

Lý Lạc Dương rất bằng lòng có được một người con như vậy.

Ngày thứ nhất qua mau, ngày thứ hai mới thật đông đúc.

Vừa đến giờ ngọ, lợi dụng thời gian rảnh rỗi, Lý Lạc Dương định ngủ trưa trước cửa chính, chợt dừng lại hai chiếc xa tám ngựa trang hoàng rất hoa mỹ. Người đánh xe là hai em bé chừng bảy, tám tuổi nhưng tài đánh xe chẳng thua gì người lớn. Chỉ mới nhìn ai cũng biết rằng đó là hai nữ hài tử được huấn luyện của Phấn Cúc Hoa. Một danh kỹ Phấn Cúc Hoa đã nổi tiếng từ lâu. Khi tuổi già đã huấn luyện rất nhiều nữ hài biết ca múa để bán lại cho những nhà giàu làm nô tì. Những nô tì này lạ một điều là rất thông minh, bách nghệ đều thông. Nếu không phải là thế gia cự phú thì đừng có nghĩ tới, bởi bà ta bán với giá rất đắt. Mỗi nữ hài một vạn lượng bằng cả một gia tài của hạng bình thường.

Tất cả những người có mặt ở đó đều bị thu hút bởi hiện tượng này, ai cũng muốn nhìn người ngồi trên xe là người sang trọng như thế nào ?

Chiếc xe thứ nhất vừa thấy bức rèm cuốn lên đã thấy từ trên xe một thiếu nữ nét mặt tươi cười bước xuống, mình thiếu nữ mặc áo gấm thật sang trọng.

Mọi người đều nhìn theo dáng dấp của nàng. Ai ngờ thiếu nữ vừa bước xuống xe nàng liền cúi mình thưa:

- Xin mời cô nương xuống xe.

Từ trên xa, thấy đôi bàn tay ngọc thò ra, một nữ nhân nhẹ nhàng vịn vào vai thiếu nữ bước xuống.

Người thiếu nữ áo gấm ấy tuy đã đẹp rồi nhưng là vẻ đẹp ở hồng trần, còn người thiếu nữ mặc cung y còn đẹp gấp bội thiếu nữ kia.

Nàng vịn vai cô gái áo gấm từ từ đến bên chiếc xe thứ hai.

Mọi con mắt đều hướng theo nàng.

Chiếc xe thứ hai vừa mở cửa, ai nấy đều chăm chú nhìn. Thì ra là một ông già da nhăn, má hóp, tóc râu đều bạc phơ.

Bước đi của ông lão không còn vững chắc, một tay ông lão che mắt, như sợ ánh mặt trời, một tay vịn vào cô gái tuyệt mỹ.

Sau khi mọi người chứng kiến, ai nấy đều thất vọng, cũng có kẻ bất bình. Một đóa hoa đẹp dễ như thế lại cắm vào bãi phân trâu.

Cả ba người bước vào cửa, Lý Lạc Dương vội xuống thêm nghênh đón:

- Quý khách từ xa đến, xin được biết họ tên ?

Ông lão mặc áo hoa “hừ” một tiếng, nói giọng rất kỳ lạ:

- Ta đến đây làm ăn với ông, chứ không phải ta đến đây để các người tra hỏi.

Lý Lạc Dương gượng cười :

- Xin mời vào ! Xin mời vào !

Ông già trợn đôi mắt nói:

- Tự nhiên là bước vào, nếu không vào thì ngủ ở trước cửa hay sao ?

Nghe vậy, Lý Lạc Dương rất bức mình tựa hồ như nói không ra lời. Bình sanh Lý Lạc Dương đã thấy rất nhiều hạng người, nhưng chưa hề gặp một ông già cổ quái như vậy.

Ông già bước ngay vào đại sảnh, nhìn quanh một vòng, chợt cười khanh khách:

- Đồ giả, trong bốn bức họa có ba bức là đồ giả.

Lý Kiếm Bạch tuổi trẻ xung động, chàng vừa nghe xong định xông tới khó dễ, nhưng Lý Lạc Dương đã tăng hẳn một tiếng dùng mắt ra dấu ngăn cản.

Cùng trong lúc ấy, hai nữ hài tử ôm hai cái rương vào. Trên rương đầy đủ trân châu bảo ngọc làm hoa mắt kẻ khác. Không nói đến báu vật để ở trong rương, trước hết chỉ nói đến báu vật để trên rương cũng đủ giá trị rồi. Lý Lạc Dương thấy vậy cũng lấy làm lạ.

Ông già bước tới miệng bãi bãi:

- Phòng ở tại chỗ nào ?

Nhìn bên ngoài thì ngôi nhà này không được đường hoàng, nhưng bên trong thì phòng ốc trùng điệp.

Vì chuẩn bị tiếp đón tân khách nên Lý Lạc Dương đã cho quét dọn sạch sẽ. Họ Lý biết rằng ông già này tính khí cổ quái, nên dẫn đến một căn phòng tối tăm.

Nào ngờ vừa đặt chân vào, thiếu nữ mặc cung y đã bịt mũi, neho mày. Còn ông già nhảy cà dật chỉ vào mặt Lý Lạc Dương mắng:

- Đây là chỗ ở của người ? Cái chuồng heo của lão phu còn sạch đẹp hơn nhiều.

Lý Kiếm Bạch nghiêm túc:

- Các hạ chê bai, sao các hạ không mang căn phòng ấy cùng theo.

Kiểm Bạch cố ý không nhìn sắc mặt của phụ thân nói khía với ông già.

Ông già chỉ cười nhạt:

- Người cho là ta không làm được ?

Chỉ trong vòng vài giờ sau, căn phòng đã được trưng bày màn trướng sang trọng chẳng khác nào chỗ ở của vương công Mông Cổ.

Cách trưng bày màn trướng cũng vô cùng tinh xảo, thứ nào cũng là vật hiếm thấy ở nhân gian.

Ông già tự bày ra nhà bếp, không chịu nhận thức ăn thức uống của nhà họ Lý. Chén bát toàn là loại sản xuất ở Tô Hãn, nghe đâu các thứ ấy đều từ trong hoàng cung mang ra.

Ông già cổ quái, cô gái cá lặn nhận sa, gia tài dịch quốc, tất cả những thứ đó đều có đủ ở một nơi, tự nhiên là khó tránh được sự dòm ngó của mọi người.

Người nào cũng có thể đoán được nhưng ông già thì không ai đoán được lai lịch của ông. Ngay như Lý Lạc Dương là người hiểu nhiều biết rộng, ngoài mặt của họ Lý vẫn giữ nét tự nhiên, nhưng trong lòng không khỏi kinh dị.

Những người vương hầu quý tộc từ kinh thành đến đều đoán chừng ông già là một đại thần ẩn cư, hoặc là một tay hào phú ở Giang Nam.

Hạng người danh công cự phú từ Giang Nam đến thì cho ông già thuộc loại vương hầu quý tộc từ kinh thành đến.

Lại còn có mấy cậu công tử đa sự pha vào những câu chuyện truyền kỳ. Nói rằng ông già là một tướng cướp nổi tiếng, nay đã dừng bước giang hồ, nên trong người ông có võ nghệ tuyệt luân.

Nhưng không một ai biết được trong tất cả phán đoán ấy có một điều đúng.

Bữa cơm tối, ông lão đặt ra một thực đơn rất sang trọng.

Mỗi ngày họ cần có một trăm con cá tươi, tám mươi con anh vũ, quan trọng nhất là mỗi ngày họ cần đến tám con tuần mã.

Bởi vì ông lão muốn ăn bao tử cá, tim của chim anh vũ và gan ngựa.

Sau bữa cơm tối, ngồi nghỉ trước bậc rèm uống rượu quý, mùi rượu quý bay khắp nơi.

Người con gái tuyệt mỹ thì đầu trùm khăn sa ngồi một bên ông lão, từ đầu đến cuối không nghe nàng nói một câu, chỉ bằng đôi mắt ấy còn hơn cả ngàn câu nói.

Tại đại sảnh nhà họ Lý đèn dóm sáng như ban ngày.

Mỗi hạng người mang theo châu báu mở đầu cho cuộc mua bán.

Có thể nói rằng việc mua bán trong ngày thứ hai cũng chỉ bình thường, chỉ có một vị tướng quân về ở ẩn mua bốn đôi bích thúy mã, một đôi trân châu. Còn có một cặp khách nhân đến trước tiên, đó là một nữ nhân và một chàng thiếu niên mua một số trang sức trạm trổ rất tinh xảo, một cây bảo kiếm.

Ông già vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện, một số người không chịu nổi đến phòng của ông lão nhìn lên. Người thiếu nữ tuyệt mỹ ấy chỉ nhú đôi mày rồi bước vào trong bức trướng.

Có vài chàng thiếu niên không chịu được mở miệng mắng:

- Đóa hoa tươi đẹp lại cắm vào đồng phân trâu. Ông già tám mươi đi lấy cô gái vừa đẹp vừa trẻ ...

Tiếng mắng chửi lọt vào phòng, cô gái tuyệt mỹ uốn mình đứng dậy:

- Huynh ... huynh hóa trang như thật !

Ông già cũng đứng dậy neho đôi mắt tựa hồ như trẻ hơn mấy chục tuổi.

Hai người hoá trang một già một trẻ ấy không ai khác hơn là Thiết Trung Đường cùng cô gái vừa đặt chân vào hồng trần, Thủy Linh Quang. Những điều phán đoán đều sai cả.

Thủy Linh Quang cười ngạc nhiên, rồi nàng nhú mày:

- Nhưng muội ... muội còn một ... chút lo ...

- Mọi người tự nhiên là phải đến, nếu họ không đến thì mình tìm đến họ.

- Sau khi Hắc Tinh Thiên ... trở về ... chắc chắn ... hẳn trở lại tìm ...

- Tai mắt của bọn chúng rất nhiều, hai ta mang châu báu nhiều như vậy, vô luận đi đến đâu đều bị chúng truy tìm, nhưng chúng ta chiêu dụ bọn chúng, ngược lại chúng không nghi ngờ đầu óc chúng ta, đại ca của muội đã nghĩ kỹ.

- Nhưng Hắc Tinh Thiên ... đã thấy muội ...

- Hình dáng muội lúc ấy so với bây giờ thì cách nhau cả ngàn dặm. Dù cho Hắc Tinh Thiên đã gặp muội nhưng hẳn không thể nhìn ra muội.

Thiết Trung Đường nói tiếp:

- Chỉ tiếc rằng ở đây toàn là các cậu công tử bột, còn không huynh có thể chọn được một người cho muội.

Thủy Linh Quang nghe xong thẹn đến đỏ mặt, cùng với nụ cười duyên chợt tan biến mất. Gương mặt nàng biến thành màu xanh như không còn một hạt máu, trong đôi mắt thoáng nét ai oán.

Thiết Trung Đường không hề chú ý đến những thay đổi của cô gái ngây thơ trinh bạch ấy. Chàng chỉ tâm trầm chú ý đến cây bảo kiếm treo ở trên tường:

- Theo sự đánh giá của huynh thì nội trong sáng mai bọn chúng sẽ đến.

oOo

Sáng sớm ngày thứ ba, mặt trời chiếu khắp không gian. Trong ánh dương quang từ con lộ ở phía bắc thành Lạc Dương hai thớt ngựa phi bôn tới.

Ngựa phi như rồng bay, bụi đường mù mịt. Tiếng vó ngựa như tiếng mưa rơi xuống cành lá. Kỵ sĩ ngồi trên ngựa có đôi mắt trầm trọng, toàn thân kỵ sĩ còn in dấu bụi đường, đôi mắt tỏa hào quang như muốn thu hồn kẻ khác, khuôn mặt kỵ sĩ cũng không biểu lộ một chút gì mệt mỏi.

Đó là Hắc Tinh Thiên tổng phiêu đầu Thiên Võ tiêu cục và phó tổng tiêu đầu tam thủ hiệp Bạch Tinh Võ, cả hai tiếng tăm khắp chốn giang hồ.

Hai con tuấn mã hí dài một tiếng dừng chân trước cửa Lý Lạc Dương.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhảy xuống ngựa, cầm dây cương vừa bước vào vừa gọi:

- Lý đại ca đâu rồi ?

Lý Lạc Dương cũng vừa chải tóc rửa mặt xong rồi ra đứng trước thềm điều tức, hít thở không khí trong lành của buổi sáng.

Hắc Tinh Thiên đặt ngay câu hỏi:

- Huynh đệ tại hạ lần này đến đây nhờ đại ca nghe ngóng cho một việc.

- Xin được nghe !

- Nghe đâu trong phủ của đại ca có một vị kỳ nhân mới đến, của cải giàu có, có thể địch quốc, còn ngọc ngà châu báu đều là những vật mà người đời rất hiếm thấy.

- Hắc tổng quản thu thập tin tức thật nhanh lẹ, chỉ trong vòng một ngày, người nào đến, người nào đi các hạ đều biết rõ.

- Lần này huynh đệ tại hạ đến đây mong Lý đại ca điều tra lai lịch của người ấy.

- Tại hạ không hề biết gì về ông già ấy, thậm trí họ tên của ông ta tại hạ cũng không biết.

- Nhưng Lý đại ca ...

Nghe đến đây, Lý Lạc Dương tỏ vẻ không bằng lòng, họ Lý nghiêm sắc mặt:

- Dù cho tại hạ biết rõ lai lịch của ông ta cũng không thể cho hai vị biết, đó là truyền thống của nhà họ Lý mà con cháu đều phải tôn trọng, xin hai vị hiểu cho.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhìn nhau dùng mắt ra dấu. Bạch Tinh Võ dáng trầm ngâm, Hắc Tinh Thiên nói:

- Đã như vậy, chẳng biết Lý đại ca có bằng lòng cho tại hạ biết về dáng dấp châu báu mà ông ấy đem lại đây hay không ?

- Điều đó ... nếu hai vị ở đây ít hôm thì tự nhiên biết ngay. Hai vị đã không thấy thì vị tất tại hạ đã được thấy.

Lý Lạc Dương gượng cười, nói tiếp:

- Hai vị đi đường sá xa xôi ắt đã mệt mỏi, trước hết xin mời hai vị rửa ráy rồi cùng uống với tại hạ chén rượu “nghênh phong tẩy trần”.

Trước sau chưa hề mở miệng nói một lời, bây giờ Tam thủ hiệp Bạch Tinh Võ mới trầm giọng:

- Huynh đệ tại hạ không phải không biết đến tác phong truyền thống của Lý đại ca, nhưng ...

Hắn thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Việc này có quan hệ rất lớn đối với Thiên Võ tiêu cục của tại hạ và Thịnh gia trang. Hàng Phong bảo, Tích Lịch đường, và Lạc Nhứt mục trường, nếu chúng tôi không tìm ra đôi nam nữ thì hậu quả sẽ không lường được. Xin Lý đại ca nể tình tương giao đã nhiều năm giữa chúng ta cố giúp huynh đệ tại hạ một tay.

Tuy giọng nói của Bạch Tinh Võ có vẻ dịu, nhưng sắc mặt của hắn lại rất trầm trọng.

Gương mặt của Lý Lạc Dương hơi biến:

- Đôi nam nữ nào ? Có lý nào là môn hạ đệ tử của Đại Kỳ môn ?

- Đúng là đệ tử của Đại Kỳ môn.

- Đệ tử của Đại Kỳ môn hành động xuất quỷ nhập thần, họ thích ẩn mình nơi chốn hoang sơn, cùng cốc, sao hai vị lại đoán là có đến đây ?

- Việc này rất dài dòng. Nói một cách ngắn gọn là gần đây tại hạ biết đệ tử của Đại Kỳ môn vừa tìm được một số châu báu chắc chắn hắn cũng muốn tẩy đi một phần, như vậy có khả năng hắn đến đây.

- Hai vị nghi ngờ lão già cổ quái và tiểu thê của hắn là đệ tử của Đại Kỳ môn cả trang phải không ?

- Đúng vậy.

- Hai người đệ tử của Đại Kỳ môn biết rõ mình đang bị các tay cao thủ của năm gia đình truy lùng, dưới tình huống ấy bọn họ phải che đậy hành tung, lý nào chúng làm những việc cổ quái để mọi người chú ý !

Hắc Tinh Thiên thở dài:

- Nói ra thì đúng, nhưng đệ tử của Đại Kỳ môn thường làm những việc ngoài dự liệu của người khác. Nếu huynh đệ tại hạ sơ xuất thì sẽ rơi vào mưu mô của chúng.

Cả ba người vẫn ngồi trong đại sảnh chuyện trò.

Lý Lạc Dương trầm ngâm một lát:

- Dựa vào truyền thống của bản môn, tiểu đệ không thể giúp đỡ cho hai vị được, nhưng ngoài việc ấy, nếu hai vị cần gì tiểu đệ đều không chối từ.

- Tiểu đệ chỉ có mỗi một việc yêu cầu.

- Việc gì ?

- Tiểu đệ yêu cầu Lý đại ca cho huynh đệ tại hạ hai bộ quần áo của người phục dịch.

- Được thôi.

Nửa giờ sau, Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ đã cải trang, cả hai người đang bối rối trước số lượng phòng ốc của nhà họ Lý.

Chỉ nghe sau bức trường có tiếng đàn rất hay. Trong thời khắc ấy Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều đang thực hiện quỷ kế nhưng cả hai cũng mê theo tiếng đàn.

Trong trường màn khói trầm nghi ngút, xuân tình tràn ngập. Người thiếu nữ ngồi dưới lò trầm gảy đàn, hai hài tử hầu cũng ngồi một bên gõ trống.

Thiệt Trung Đường mỉm cười, chốc chốc lại nghiêng tai nghe. Chàng không nghe tiếng đàn nhưng lắng nghe mọi động tĩnh bên ngoài, đôi mắt hấp hèm của chàng cũng có lúc tỏa ánh mắt nhìn sắc bén.

Chỉ có Thủy Linh Quang dựa vào giường như con mèo nằm queo.

Cùng lúc ấy thiếu nữ hầu ngưng tay, tiếng đàn chấm dứt.

Thủy Linh Quang khen:

- Em ... em đàn rất hay.

Tiếng đàn vừa ngừng chốc lát. Thiệt Trung Đường chợt vùng dậy bảo:

- Đàn tiếp đi !

Chàng liền nép mình trước tấm rèm.

Thủy Linh Quang hơi biến sắc:

- Tới ... tới rồi sao ?

- Quả nhiên tới rồi.

- Làm thế nào đây ?

- Các người cứ tự nhiên, còn Thanh nhi đàn tiếp.

Thiệt Trung Đường nói nhanh, chàng sửa lại áo quần, tóc râu rồi lẹ làng phóng ra.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ vẫn giả vờ qua lại, bọn chúng chợt thấy có người từ sau tấm rèm phóng ra hình dạng cổ quái hướng về bọn chúng vẫy tay.

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Hắc Tinh Thiên nói nhỏ:

- Hắc đã chường mặt !

Bạch Tinh Võ gật đầu, rồi cả hai cùng đến.

Lão nhân cổ quái nói chậm rãi:

- Các người đến đây phục vụ phải không ?

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ liền cúi mình:

- Dạ đúng ! Lão nhân gia có điều gì sai bảo, hai đứa chúng con được chủ nhân phái tới đây để hầu hạ lão nhân gia.

Thiết Trung Đường ngậm cười nhạt, nhưng sắc mặt của chàng vẫn không thay đổi, vẫy tay gọi:

- Đến đây !

Rồi lại vén tấm rèm đi vào.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ lại đưa mắt nhìn nhau cùng đi vào phòng. Trong tâm cả hai tên này đều có phòng bị, hai tay bọn chúng sẵn sàng vận nội công tập trung chân lực. Vừa bước qua khỏi tấm rèm, bọn chúng ngửi thấy mùi trầm thơm ngát, bọn chúng nhìn quanh một vòng, trong ánh sáng của ngọc ngà, hai nữ hài tử cùng cô thị tỳ đang gảy đàn không hề chú ý đến bọn chúng. Còn thiếu nữ tuyệt mỹ thì đang phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng lắng nghe đàn. Lão nhân cổ quái thì nằm trên một chiếc giường hỏi:

- Hai người có phải là người phục vụ của nhà họ Lý ? Tại sao lại tùy tiện đến đây nhìn lén ?

Hắc Tinh Thiên vội thưa:

- Gia quy của chúng con rất nghiêm khắc, không bao giờ có việc ấy, lão nhân gia nghi oan cho chúng con đó thôi.

Con người này rất giáo quyệt, đường đường là một tổng phiêu đầu mà lại đến đây làm một kẻ nô dịch, chúng cải trang như hệt, ngay nói năng cũng không hề để lộ một tí gì.

Thiết Trung Đường ngậm cười :

“Để xem chúng bay che đậy đến lúc nào ?”

Chàng nghiêm sắc mặt nạt:

- Sự thật rành rành ra đó thế mà chúng bay còn dám cãi ?

Bạch Tinh Võ thấy lạ lùng! Hắc nhìn lão nhân không hề giống môn hạ của Đại Kỳ môn nên hắc không khỏi ngậm lo:

“Phải chăng hần đã biết điều gì đó nên hần muốn ngồi trên đầu mình ?”

Hắc Tinh Thiên cúi đầu thưa:

- Tiểu nhân đến đây quả thật là không ...

Thiết Trung Đường giả vờ giận dữ vỗ tay vào bàn:

- Lại còn nói là không ?

Chàng chỉ tay vào thiếu nữ đánh đàn nói tiếp:

- Ta đã mua cô ấy một vạn năm ngàn lượng bạc từ Phấn Cúc Hoa đưa đến đây, còn người không tốn một xu nhỏ lại muốn cùng với lão nhân gia nghe đàn, như thế rõ ràng là nghe trộm, hai người còn cãi, còn chối nữa không ?

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ cứng họng không nói được một lời.

Thiết Trung Đường liền nhảy từ trên giường xuống nạt:

- Các người đã trộm của lão nhân gia những gì thì phải trả lại cho lão phu ?

Bạch Tinh Võ ấp ớ:

- Tiếng đàn làm sao mà hoàn lại được ?

- Người hãy tới đàn một bài để lão phu nghe.

- Tiểu nhân không biết đánh đàn.

Thiết Trung Đường nổi giận vỗ bàn mắng:

- Không biết đàn cũng không xong đâu, lão phu phải báo cho chủ nhân các người biết lão phu muốn ... muốn ...

Chàng lại nằm ngay xuống giường, trông chàng như không còn hơi để nói. Mặt khác Thiết Trung Đường giả vờ ho liên tục, nữ hầu hầu vội vã mang trà đến thưa:

- Xin lão gia bớt giận, rồi cô bèn ra phía sau nhẹ nhàng đấm bóp cho Trung Đường. Bạch Tinh Võ và Hắc Tinh Thiên nhìn nhau sửng sờ, Thủy Linh Quang nhìn dáng dấp của chúng trong lòng cười thầm, nàng lại lo lắng sợ Hắc Tinh Thiên nhận ra mình. Nàng tăng hắng một tiếng rồi nắm cây quạt lông lên che mặt đưa mắt liếc về phía Thiết Trung Đường mỉm cười.

Thiết Trung Đường mắng lớn:

- Cút ... cút mau ... nếu chúng bay bị lão phu phát hiện đến đây nghe lén một lần nữa xem lão phu có đánh vào mông chó của chúng mày không.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ không dám nói một lời, lặng lẽ rút lui.

Thế là sau tấm rèm, Thủy Linh Quang không nhịn được nàng ngả lăn ra cười.

Hắc Tinh Thiên trầm ngâm:

- Tuy ta chưa nhận hẳn là ai nhưng ta có cảm giác trong việc này có cái gì đó lạ lùng.

Bạch Tinh Võ nhú mày:

- Thiếu nữ ấy có phải là người mà đại ca đã thấy trong thạch động.

Hắc Tinh Thiên lắc đầu:

- Con nhỏ ở trong động vừa xấu lại vừa dơ dáy, thiếu nữ này lại đẹp như tiên, nhưng trong sự việc này có cái gì không xứng.

- Có gì không xứng, chẳng qua vì ông già quá xấu xí còn thiếu nữ thì quá đẹp, đó là điều mà đại ca cho là không xứng ?

- Không hoàn toàn như thế, ta chỉ có cảm tưởng là không xứng nhưng cụ thể thì không nói ra được.

Bạch Tinh Võ vỗ vào vai Hắc Tinh Thiên nói:

- Đại ca qua hướng đông, đệ qua hướng tây xem xét một lần nữa may ra khám phá được chân tướng của hắn, cũng chưa biết chừng.

Hắn không chờ Hắc Tinh Thiên đáp lời đã vội rảo bước.

Hắc Tinh Thiên cứ nhú mày suy nghĩ mãi chợt nghe từ phía ngoài viện có tiếng cười vọng lại, hắn tò mò rảo bước ra.

Căn viện này không phải dành cho người giàu sang nhưng được quét dọn sạch sẽ.

Khi ấy có một cặp phu thê tuổi chừng trung niên đang đứng trên thềm, cùng với một cặp trẻ hơn mang theo a đầu đứng một bên đang đứng xem một cậu bé tuổi chừng mười bốn, mười lăm nhảy múa ở trong viện.

Điệu nhảy của cậu bé cũng lạ kỳ, cậu nhảy thật hoạt kê, gương mặt của cậu bé thật buồn cười khiến Hắc Tinh Thiên cũng không nhịn được cười, thì ra hắn phát hiện cậu bé bị què giò. Trong lòng hắn gợn lên chút thương cảm, chẳng biết đứa nhỏ này con cái nhà ai, chợt hắn thấy tấm màn cửa sổ phòng bên hé lên. Có một lão bà tóc bạc nhìn hắn nạt lớn:

- Cười gì, cà lăm cũng hát được, thì què chân cũng nhảy múa được, có gì mà phải cười ?

Mọi người trông thấy lão bà giận dữ đều rút lui cả. Khi ấy thấy lão bà vậy gọi:

- Bảo nhi, về thôi, bọn chúng cười nhạo con đấy, để bà bà tính cho.

Hắc Tinh Thiên cũng không dám ở lại vì hắn sợ gây họa nên cũng rút lui, trong bụng hắn cười thầm:

“Lại một bà lão cổ quái, thật là xứng một đôi với lão già kia.”

Hắn nghĩ tới em bé nhảy múa hắn không nhịn được cười, hắn nói nhỏ:

- Què chân lại nhảy múa, cà lăm thì hát ca.

Hắn vừa thì thầm đến đó chợt hắn nghĩ ra điều gì vui vẻ nói:

- Đúng rồi, cô gái ở trong động thì cà lăm, hèn gì cô ta không hề dám nói, thỉnh thoảng chỉ nói vài tiếng như muốn hụt hơi. Người cải trang tuy khéo, nhưng không qua mắt nổi ta đâu.

Nghĩ tới đó, hắn vội vã trở lại phòng của lão già, nửa đường hắn gọi một tên phục dịch:

- Người đi tìm Bạch Tinh Võ nói với hắn đến ngay phòng của lão già.

Tên nô bộc gật đầu lia lịa, thì Hắc Tinh Thiên đã cách xa một khoảng rồi.

Hắc Tinh Thiên cởi áo ngoài, bên trong vẫn là trang phục của một tên phục dịch, hắn đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến căn phòng của ông già.

Hắn thấy tấm màn còn buông phủ nhưng tiếng đàn đã ngưng tự hồi nào, chỉ ngửi thấy có mùi rượu bay ra, mùi rượu rất lạ lùng, chẳng biết người ta pha chế như thế nào. Hắc Tinh Thiên thăm mắng:

- Cái lão già này cứ mà hưởng thụ.

Hắn nép mình vào cửa sổ. Hắn chợt nghe có tiếng thiếu nữ cười trong trẻo rồi hắn nghe có một thiếu nữ nói:

- Cho.. cho muội ...

Đầu óc Hắc Tinh Thiên chấn động, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn vội vén tấm rèm bước vào cười như điên cuồng:

- Gan to nhỉ, thì ra các người ở đây.

Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh, thái độ tự nhiên nói:

- Ai đấy, ra ngay !

Hắc Tinh Thiên cười nhạt:

- Ta là ai, có lý nào người không nhận ra ?

Thiết Trung Đường cố ý chăm chú nhìn hắn rồi cũng cười nhạt:

- Thì ra người là tên phục dịch vừa rồi nghe lên không được bây giờ lại đến định ăn cướp hay sao ?

- Thôi người đừng giả vờ như mất bị cát vào, dù các người có như thế nào há đại gia này không nhận ra hay sao ?

Trong lòng Thủy Linh Quang thật khấn trương, lo lắng, nhưng Thiết Trung Đường vẫn xem như không có việc gì, chàng vẫn như bộ phận dữ vồ vào bàn mắng:

- Người là thứ gì lại dám vô lễ với lão phu, hãy rút đi mau, rút mau ...

Rồi chàng nắm một chén trà liệng vào Hắc Tinh Thiên.

Hắc Tinh Thiên né tránh rồi bật cười :

- Thì ra các người ẩn trốn ở đây. Hãy nói thật đi, đại gia này sẽ tha tính mạng cho.

Thiết Trung Đường vẫn nạt lớn:

- Người điên rồi sao ?

- Thôi đừng đóng kịch nữa, hãy nạp mạng.

Bên ngoài, Thiết Trung Đường giả vờ luống cuống nhưng bên trong chàng vận chân khí. Trong thời khắc ấy Thiết Trung Đường chưa muốn để lộ hành tung, nhưng chàng lại muốn Hắc Tinh Thiên ra tay để chàng khắc chế hẳn.

Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc mỗi gần, người nào cũng thủ thế.

Trong nháy mắt chợt nghe có tiếng ngoài cửa sổ:

- Hãy khoan !

Cùng với tiếng nói, một bóng người phóng ngay vào nắm chặt cổ tay của Hắc Tinh Thiên nghiêm giọng nói:

- Đại ca, hãy khoan ra tay !

Thiết Trung Đường cũng không ngờ có Tam thủ hiệp Bạch Tinh Võ ra tay cản trở. Hắc Tinh Thiên giận dữ:

- Buông tay ra !

- Đại ca, đại ca nhận lầm người rồi.

- Ta tin rằng hai con mắt ta không thể nào nhận lầm, thiếu nữ ấy rõ ràng là nói cà lăm, đúng là thiếu nữ ở trong thạch động.

- Trong cõi trời đất này, người cà lăm ngàn vạn. Đại ca, đại ca chỉ bằng vào đó mà đã kết luận, há không phải là võ đoán.

Rồi hắn ghé vào tai Hắc Tinh Thiên nói thì thầm:

- May là tiểu đệ tới kịp nếu không thì đại ca biết ăn nói làm sao với Lý Lạc Dương?

- Người dựa vào đâu để nói rằng ta nhận lầm người ?

Hắc Tinh Thiên hỏi.

Bạch Tinh Võ kéo Hắc Tinh Thiên lùi mấy bước nói nhỏ:

- Tiểu đệ ở sau viện vừa phát hiện tông tích của đệ tử Đại Kỳ môn.

- Đúng không, không chừng đệ nhìn lầm ?

Hắc Tinh Thiên nghi ngờ.

- Tên này đúng là ở trong rừng mới đến, tiểu đệ nhìn tận mắt rõ ràng, không thể nào nhầm lẫn được, đại ca đừng lo lắng gì cả.

Chợt thấy sắc mặt của Hắc Tinh Thiên thay đổi rồi hấn chấp hai tay lễ phép:

- Lão tiên sinh, tại hạ nhất thời lỗ mãng xin lão tiên sinh đừng quan tâm.

Thấy vậy, Thiết Trung Đường nổi giận mắng:

- Đừng quan tâm, kha kha.. nhất định lão phu để nằm lòng đấy, mãi mãi không thể nào quên, người hãy rút mau !

Bạch Tinh Võ cười khổ xuống giọng:

- Thôi chúng ta đi mau, chung ta đã làm cho lão quái vật nổi giận.

Cả hai rời khỏi phòng của Thiết Trung Đường.

Thủy Linh Quang nhìn theo chúng, nàng thở phào nhẹ nhõm:

- Thật nguy hiểm... may ...may thật ...

Nàng liếc mắt nhìn Thiết Trung Đường, trong đôi mắt chàng lộ vẻ khấn trương, thủ chưởng nắm thành quyền run run:

- Muội ... muội sao vậy ? Bọn chúng vừa nói gì muội có nghe rõ không ?

Thủy Linh Quang gật đầu nói:

- Nghe ... rõ !

- Tên Bạch Tinh Võ rất cẩn thận, tuyệt nhiên hấn không nhận lầm đâu. Nhưng bây giờ ta thật khó hiểu là người mà hấn thấy là người nào ?

oOo

Bạch Tinh Võ kéo Hắc Tinh Thiên ra bên ngoài. Hắc Tinh Thiên nôn nao hỏi:

- Nhị đệ, việc này không phải nhỏ đâu, đệ nhìn có nhầm không ?

- Tiểu đệ chẳng những không nhìn lầm mà còn biết được tên này có một thiếu nữ đi theo, đêm qua hấn vẫn còn ở đây, phong thái của hấn rất thoáng đạt, nhưng suốt ngày hấn chỉ ở trong phòng, rất ít lộ mặt và cũng không thấy hấn giao tiếp với ai cả.

- Nếu đệ thấy như vậy, chắc chắn là hấn rồi !

Bạch Tinh Võ cười tự hào:

- Tiểu đệ khi hành động đâu để nhầm lẫn được ?

Thế là Hắc Tinh Thiên tranh bước đi trước Bạch Tinh Võ.

Một lần nữa, Bạch Tinh Võ kéo Hắc Tinh Thiên dừng lại nói:

- Bình thường đại ca làm việc rất êm ả, tại sao hôm nay đại ca lại nôn nóng như vậy ?

- Chỉ vì việc này quan hệ đối với chúng ta rất quan trọng, ta không thể để chúng ra tay trước, cũng không để bọn Linh Nhút Phong, Tư Đồ Tiểu phổng tay trên, nếu để chúng biết huynh đệ mình có chút hoạn tài, thì không tránh được một phần chia cho bọn họ. Hà huống là cái chết của Tiểu Lô Thần, ta cũng có phần trách nhiệm, nếu Tích Lịch Hỏa mà biết được lại càng không nên...

- Nói thì như vậy, nhưng bây giờ đại ca ra tay thì làm sao không bị Lý Lạc Dương tra hỏi ? Với sức mạnh của huynh đệ ta liệu có chống nổi lực lượng của nhà họ Lý ?

- Thực ra, trong giây phút này ta có phần rối loạn, việc này xử lý như thế nào để dừng ngại cứ quyết định đi.

Bạch Tinh Võ ghé vào tai Hắc Tinh Thiên nói một hồi, chỉ thấy Hắc Tinh Thiên mỉm cười vừa gật đầu vừa vỗ tay khen:

- Được, cứ hành động như vậy.

oOo

Đêm nay, đèn đóm vừa được thắp sáng nhà họ Lý vẫn giao dịch như thường lệ.

Chung quanh đại sảnh cứ cách nhau một thước có một ngọn đèn, ánh đèn lấp lánh bảy mầu tỏa ánh sáng thật huy hoàng.

Ngoài ra, mỗi bàn đều có hai ngọn bạch lập, khăn bàn sang trọng được thay hằng ngày nên không thấy một vết dơ nào.

Bởi vì việc mua bán châu báu rất cần đầy đủ ánh sáng mới có thể phân biệt được thật hay giả để đánh giá chúng. Chung quanh mỗi bàn đều có tám ghế dựa, trên mỗi bàn đều có một thẻ gỗ, nội dung trên thẻ gỗ này được ghi số khác nhau. Con số cũng tuần tự, cứ nhìn vào tấm thẻ này thì biết nơi ở của khách nhân. Người khách ở phòng một thì ngồi vào bàn số một, nếu khách nhân ở phòng số mười thì ngồi vào bàn số mười.

Do vì mọi người tới đây đều che giấu lai lịch và họ tên nên chỉ còn cách đó mới có thể phân biệt được mà thôi.

Nhưng cũng có một số khách nhân, mà lai lịch của họ không thể che giấu, cũng giống như tờ giấy không đậy được ngọn lửa.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ cùng ngồi ở bàn số mười ba tại một góc kín, với hai cặp mắt như cú vọ chăm chú nhìn kỹ từng người lữ lượt đến. Trong số này có một bà lão mặc áo hoa, dẫn theo hai thiếu nữ đầy nhan sắc ngồi vào bàn số hai, sau lưng bà ta có một hán tử trung niên, hông đeo trường kiếm, da mặt hơi xanh, dáng dấp nhanh nhẹn giảo hoạt.

Hắc Tinh Thiên nhíu mày nói nhỏ:

- Đệ xem người nào vậy ?

- Ngọc phan an Phan Thừa Phong ! Hắc làm bảo tiêu cho Phùng Bách Vạn ở Sơn Tây ? Sao cũng đến đây ?

- Có lạ lùng gì đâu, hắc đang theo dõi Phùng Bách Vạn đấy.

Chợt có ba đoàn khách nhân đến, một đoàn là Nhị công tử Vương Tôn Kim ở Kinh Thành dẫn theo bốn nàng thiếp vừa cười cười bước vào, một đoàn là mấy vị công tử và cả nhị con nhà giàu sang ở Giang Nam, huynh đệ Âu Dương huynh, vừa phe phẩy chiếc quạt trên tay vừa nhìn người thiếu nữ đẹp. Còn một đoàn đều là thiếu nữ tuổi trạc chừng hai mươi, người nào cũng ra dáng phong tư, còn dáng dấp của họ thì rất buồn cười, cô nào cô nấy đều cúi đầu nhắm mắt.

Mọi người đang có mặt đều nhìn họ, nhưng ít người biết rõ lai lịch của họ chỉ có Hắc Tinh Thiên tẩm tẩm cười nói với Tinh Võ:

- Nhị đệ, đệ có biết họ là ai ?

- Đại ca đừng xem thường cái nhìn của tiểu đệ, có lý nào đệ không nhận ra họ chính là Hoàng Giang nhứt hoa Nữ Vương Phong!

- Bọn nữ ma đầu đã đến đây thì không biết sẽ có bao nhiêu người giống con thiêu thân lao vào lưới của chúng.

Bạch Tinh Võ chú ý liền nhìn thấy mắt của Âu Dương huynh đệ nhìn họ chằm chằm, hắc nói:

- Tự mình đi tìm cái chết thì đừng oán giận ai cả !

Chợt nghe phía ngoài đại sảnh có tiếng oang oang:

- Chỗ của mỗ ở đâu ?

Một gã đại hán đen thui, mình cao tám thước, trong tay hắc xách một cái bao vải, ngang nhiên bước vào.

Hắc nhìn quanh một vòng rồi chăm chú nhìn Ngọc phan an Phan Thừa Phong, miệng hắc râm râm:

- Tiểu tử ăn cơm mớm cũng đến đây.

Phan Thừa Phong cứ ngửa mặt nhìn trời xem như không nghe, không thấy.

- Không ngờ Thiên sát tinh Hải Đại Thiểu cũng đến.

Hắc Tinh Thiên chắc lưỡi:

- Nhìn cái bao vải trong tay hấn, chắc hấn thu hoạch cả năm nay không ít, hấn tới đây chỉ một mình, chính ta cũng không biết hấn đã kiếm ở đâu.

Liên đó, Thiên sát tinh Hải Đại Thiểu được dẫn đến bàn số bảy, nhưng hấn chưa chịu đi, nôn nóng hỏi:

- Lý đại ca, hôm nay như thế nào ?

Ở trong sảnh, phụ tử họ Lý đang bận rộn giao dịch, người mua kẻ bán, vừa nghe hỏi Lý Lạc Dương mỉm cười :

- Còn sớm mà, phố xá chưa mở cửa.

Hải Đại Thiểu ngửa mặt cười như điên cuồng, hấn nói thật lớn:

- Hôm nay mỗ tới đây thay Lý đại ca mở cửa hàng.

Một tay hấn nắm miệng bao, một tay nắm đáy bao hấn đổ vàng bạc đầy một bàn.

Hải Đại Thiểu vẫn cười ngạt ngào:

- Tính mỗ rất nóng, cộng tất cả là ba mươi thứ, không nhiều nhưng cũng chẳng ít, cứ mỗi thứ năm trăm lạng bạc, muốn mua thì cứ mua.

Hấn nói chưa dứt lời đã có một số người chạy đến dành nhau chọn, thấy thế Hải Đại Thiểu hét to:

- Để mỗ ngồi yên cái đã!

Tiếng nói của hấn như sấm rền, khiến mọi người đều dừng chân.

- Như vậy thì không được rồi, chọn đồ tốt còn thứ xấu để cho ai, mỗi người thay nhau đặt tay vào bao bốc một lần, bốc nhầm cái nào thì lấy cái đó !

Hấn lại bô bô:

- Giao tiền trước thì mới được bốc, nếu người nào lạng quạng mỗ chém một đao cụt tay ngay!

Mọi người nhìn nhau rồi thối lui cả, không ai chú ý các thứ trong bao có giá trị như thế nào, cũng không ai dám thử may rủi.

Thấy vậy, Lý Lạc Dương bước đến, bên cạnh có một gã trung niên nắm tờ ngân phiếu mỉm cười nói:

- Tại hạ xin bốc trước.

- Mỗ rất tin Lý đại ca nhưng phải trao ngân phiếu trước.

- Quy củ không thể bỏ.

Lý Lạc Dương nói đồng dục.

Họ Lý vừa đặt tấm ngân phiếu ở trên bàn, thò tay vào bao bọc được một viên ngọc màu trắng toát, không có một dấu vết gì.

Thấy thế mọi người reo vang. Lý Lạc Dương mỉm cười ra giá ngay:

- Giá trị viên ngọc này đến ba ngàn lạng bạc thế mà chỉ tốn năm trăm lạng bạc mà thôi, thật là may mắn, thật là may mắn.

Lý Lạc Dương đánh giá vàng ngọc chẳng khi nào sai cả. Tiếng nói của Lý Lạc Dương chưa dứt thì đã có một toán người chạy đến, người đầu tiên bọc được một viên ngọc chỉ được hai trăm lạng bạc. Thấy vậy những người khác đều rút lui, chỉ còn lại một người, người mặc áo màu lam như một văn nhân bước tới:

- Ngân Toán Bàn cũng muốn thử may rủi.

Hải Đại Thiếu vừa cười vừa nói.

Văn sĩ trung niên này là một trong những tay mua bán châu báu nổi tiếng, ông ta chính là Ngân Toán Bàn, nghe tiếng Hải Đại Thiếu rồi mỉm cười :

- Tại hạ tin rằng huynh đài không để cho người khác lỗ lả.

Vật đầu tiên Ngân Toán Bàn bọc chỉ đáng giá ba bốn trăm lượng, nhưng hấn cũng không hề nôn nao, hấn bọc vật thứ hai là một con sư tử bằng ngọc trị giá đến mấy ngàn lượng.

Thấy vậy Hải Đại Thiếu hỏi:

- Ngân Toán Bàn quả là tinh minh, còn muốn bọc nữa không ?

- Được bốn ngàn lượng cũng đủ rồi, tại hạ rất biết đủ.

Lại có một hán tử không biết hấn bàn tính gì với phu nhân hấn một hồi lâu rồi nắm một tấm ngân phiếu chạy đến.

Tay hấn run run, bọc được một vật giá trị chỉ bằng hai trăm lạng, gương mặt hấn biến sắc, mồ hôi toát ra như tắm.

Phu nhân hấn cũng chạy đến giọng run run:

- Biết làm thế nào ?

- Bọc thêm một lần nữa.

Hải Đại Thiếu hét to.

Hán tử trung niên cúi đầu nói:

- Tại hạ không còn ...

- Đồ ngốc, mỗi bảo người bọc chứ có bảo người đưa tiền đâu.

Nghe vậy, đôi phu thê ấy không dám tin cứ chối mãi. Cuối cùng bọc được một thứ trị giá cả ngàn lượng, cả hai phu thê cảm ơn lia lịa.

Hắc Tinh Thiên trông thấy vậy khen:

- Thiên Sát Tinh quả không thẹn là một tay cướp hào hiệp.

Phùng Bách Vạn thấy chưa có ai đến bốc, hấn bước tới:

- Không nên bốc nữa, còn lại hai mươi bốn thứ, tại hạ mua hết.

- Hãy trao ngân phiếu đây.

Phùng Bách Vạn đưa ngân phiếu cho Phan Thừa Phong rồi nói:

- Gồm một vạn hai ngàn năm trăm lạng.

Không khí trong đại sảnh bỗng nhiên nặng nề, bởi vì trong giới giang hồ ai cũng biết giữa Ngọc Phan An và Thiên Sát Tinh có mối thù bất cộng đái thiên.

Hải Đại Thiểu cười như điên cuồng:

- Tên họ Phan rút về mau, Hải Đại Thiểu đến đây làm ăn với chủ nhân họ Lý, không cần tiền bạc của đứa nô tài.

Phan Thừa Phong dừng lại, gương mặt hấn không còn một hột máu.

Tay Phan Thừa Phong đã nắm vào chuôi kiếm. Thấy vậy mọi người đều nhìn Hải Đại Thiểu với đôi mắt phẫn nộ.

Lý Lạc Dương tăng hắng một tiếng, vội nhảy tới nhận ngân phiếu của Phan Thừa Phong, lấy cái bao, trả ngân phiếu cho Hải Đại Thiểu :

- Việc làm ăn như vậy là xong !

Phan Thừa Phong giao cái bao cho Phùng Bách Vạn, hấn chưa hề nói một lời nhưng đôi mắt hấn đầy sát khí.

Hải Đại Thiểu cười hăng hắc, hấn lấy mấy lạng bạc trả tiền phòng, miệng hấn còn mắng:

- Tên nô tài ăn cơm mớm!

Hấn vừa mắng vừa đi, khi đến trước mặt Phùng Bách Vạn hấn dừng lại nói:

- Thực ra, chừng ấy chẳng đúng đáng là bao, nô tài của ông có cái mũ ngọc, hãy bán cho mõ.

- Có mũ ngọc gì đâu !

Chợt hiểu hàm ý câu nói của Hải Đại Thiểu, đôi mắt Phùng Bách Vạn đỏ ngầu vỗ bàn đứng dậy, nhưng Hải Đại Thiểu đã đi xa rồi, hấn vừa đi vừa múa tay hát:

- “Năm hồ, bốn biển mang mang.

Ai ai cũng muốn bạc vàng đầy kho.

Xem ra thế sự lắm trò.

Chén cay múa tít kiếm thù lên cao.”

Tiếng chửi thâm của Phùng Bách Vạn mỗi lúc mỗi nhỏ, còn Phan Thừa Phong thì xuôi tay đứng yên lặng.

Không khí ở trong đại sảnh bỗng im ắng, việc mua bán trở lại bình thường, tình tự kinh ngạc và kích động cũng như những nụ cười lén và tiếng nói thì thâm đều ngưng. Đến lúc trời vừa tối thì một số bàn đã vắng người.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nói với nhau:

- Bàn số bốn cũng vắng người.

Hai người nhìn nhau cười tỏ vẻ đắc ý :

- Còn nhớ kế hoạch không ?

- Trước hết là gây rối loạn ở đây, để mọi người không chú ý đến phía sau viện, kế đến là đốt chuồng ngựa, khiến người của họ Lý lo chữa cháy, sau đó hãy ra tay.

Vừa nói đến đó, Hắc Tinh Thiên chợt thở dài:

- Việc này nói thì dễ, nhưng chúng ta làm sao chỉ hai người mà gây rối loạn được?

Trong lúc ấy vừa thấy một bà già ăn mặc tầm thường, chống tay vào một cậu bé què chân tuổi chừng mười ba hoặc mười bốn từ từ bước vào.

Trong tay bà già nắm một cái bao rách, áo quần tuy rách cũ, nhưng phong thái chẳng khác nào một kẻ sang trọng.

Toàn thể mọi người đang có mặt đều bị bà lão thu hút.

Lão bà từ từ bước tới bàn số chín, không hề chú ý đến mọi người chung quanh, khi vừa vào chính giữa đại sảnh, thấy trong cái bao rách có rất nhiều châu báu, nghe tiếng vàng ngọc va chạm nhau như tiếng đàn tỳ bà.

Thôi thì vô số trân châu vàng ngọc nằm la liệt. Dưới ánh đèn lấp lánh, mới thoáng nhìn không biết là bao nhiêu viên.

Lão bà nói:

- Đây là châu báu của già này.

Thấy vậy Lý Kiếm Bạch vội vàng bước tới đưa hai tay nói:

- Xin quý vị chờ cho, để tại hạ nhặt lên đã.

Nên biết rằng trân châu mất rồng nếu chỉ có một viên thì giá trị của nó càng cao.

Mọi người đều ngồi yên không ai dám vọng động.

Phần Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều bước ra ngoài, cả hai người ngửa mặt thở phào:

- Trời giúp huynh đệ ta, sự việc không thể từ từ được mà cần phải nhanh.

- Đúng phải cần nhanh.

Hắc Tinh Thiên đồng ý.

Thế là cả hai đều phóng mình đi.

Bạch Tinh Võ phân công:

- Đại ca đến phóng hỏa, còn tiểu đệ đứng giữ ở đây.

Ở trong phòng số bốn đèn sáng lơ mờ lấy ló trong song cửa có hai bóng người.

Một lát sau người nam nhân chợt đứng dậy mở cánh cửa sổ, ánh trăng bên ngoài lồng lộng soi vào gương mặt anh tuấn của chàng.

Đôi mắt chàng như tỏa hào quang, cùng với sóng mũi cao, trong dáng dấp một trang anh tuấn còn pha nét thanh tú của một thư sinh.

Với màu da trắng, đôi môi đỏ au lại thoáng nét của một thiếu niên quật cường thơ ngây. Chàng ngưng nhìn ánh trăng, ngực chàng như thở thật nhanh, tựa hồ như trong lòng tức giận bởi một điều gì đó.

Nàng thiếu phụ từ từ đứng dậy, từ từ ngoảnh đầu lại ...

Dưới ánh trăng, nét mặt đẹp của thiếu phụ làm xiêu lòng nam nhân. Đôi mắt nàng như có ma lực thu hút người khác, chỉ nghe nàng hỏi dịu dàng:

- Huynh lại giận rồi sao ?

Chàng thiếu niên anh tuấn chỉ “hừ” một tiếng không chú ý cũng không nhìn thiếu phụ. Bàn tay ngọc của thiếu phụ vịn vào vai chàng thiếu niên, đôi môi duyên dáng tựa vào tai chàng :

- Mong sao huynh đừng giận ?

Chàng thiếu niên anh tuấn thở dài:

- Ta không tức giận nhưng ta không hiểu tại sao muội lại đến đây ?

Nàng thiếu phụ cúi đầu:

- Tại sao huynh lại không bằng lòng ?

Chợt chàng thiếu niên nắm vào vai thiếu nữ:

- Muội hãy cho ta biết, muội có nhiều đau khổ, muội đang bị áp bức bởi thế lực của ác ôn, cần ta cứu, cần ta giúp muội ...

Thiếu phụ ngừng mặt nhìn chàng với đôi mắt u buồn:

- Huynh không bằng lòng !

- Sao ta lại không bằng lòng, đừng nói chi muội đã cứu mạng ta, mà chỉ luận tình cảm giữa chúng ta, muội bảo ta nhảy vào nước lửa, ta cũng bằng lòng ngay.

- Huynh đối với muội thật tốt, muội biết rõ.

Nàng thiếu phụ nói dịu dàng. Đôi mắt nàng như long lanh nước mắt, gục đầu lên vai chàng thiếu niên:

- Nếu huynh đối với muội không tốt, tại sao lại bằng lòng đưa muội đến đây rồi lại bằng lòng đưa muội trở về.

Chàng thiếu niên chột đầy thiếu phụ ra rồi nói lớn:

- Ta đã cho muội biết từ lâu, ta là một môn nhân đang có tội, nếu ta đưa muội trở về, chẳng biết phải gánh chịu bao nhiêu nguy hiểm, giông tố, còn có khả năng nhận lãnh sự xử trị của môn qui.

Thiếu phụ chột khóc:

- Muội là một thiếu phụ đáng thương, nếu muội không nương tựa vào huynh thì muội nương tựa vào chỗ nào ?

Nét tức giận của chàng thiếu niên như dịu lại:

- Đương nhiên ta phải bảo vệ muội, bất luận như thế nào ta cũng đưa muội trở về nhà, nhưng tại sao muội lại thích đến đây, vì sao không muốn về ?

Thiếu phụ vừa rưng rưng khóc vừa nói:

- Ngọc ngà châu báu huynh biết rằng rất hấp dẫn với một nữ nhân và mãi mãi không thể kháng cự nổi.

- Muội cũng cần hiểu cho rằng trong giới giang hồ, ta có nhiều kẻ thù ?

- Tại sao huynh không hóa trang ?

Chàng thiếu niên nghe xong chột nổi giận:

- Thân thể, da tóc do phụ mẫu sanh ra, phụ mẫu đã cho ta hình dáng, tại sao ta lại giấu che nó, tại sao lại cần hóa trang ?

Thiếu phụ nhào vào lòng chàng:

- Tiểu Vân, đừng giận nữa, chúng ta hãy đi ngay, được không ? Huynh đừng lo, không có ai hại chàng được đâu.

Người thiếu phụ đặt bàn tay vào cửa sổ rồi nàng đóng lại, thì ra trên cửa sổ đã in vết bàn tay của nàng.

Dấu bàn tay của nàng như có lân tinh, dấu tay ấy về ban đêm phát ra ánh sáng, trông giống như dấu tay của ma quỷ từ địa ngục về đây để lại dấu tích.

Đúng là địa ngục, bởi vì trong thời khắc này, trong gian phòng này chứa đầy mưu mô giảo quyệt.

Người thiếu phụ này so với quỷ sứ còn hung hiểm đáng sợ hơn nhiều.

Nàng chính là Ôn Đại Đại người tình của Lạc Nhựt mục trường chủ nhân Tư Đồ Tiếu.

Còn Đại Đại lấy vẻ đẹp của mình, thủ đoạn với tình cảm tạo thành một hố sâu đáng sợ, nàng dụ dỗ được chàng thiếu niên Vân Tranh theo nàng.

Ôn Đại Đại bày ra một câu chuyện nàng là một người nữ nhân đáng thương nhưng chẳng có ai giúp đỡ, sau đó nàng cầu Vân Tranh đưa nàng đi :

- Chàng đưa muội đi đến chân trời góc biển để chúng ta được sống bên nhau, muội muốn thoát khỏi cái thế giới xấu ác này và muội chỉ yêu chàng.

Một Vân Tranh nóng nảy, nhiệt tình quật cường và ngây thơ thì rất dễ dàng sa vào mê lưới của Ôn Đại Đại, Vân Tranh đã thề trọn đời bảo vệ nàng, thậm chí muốn đưa nàng trở về nhà.

Vân Tranh muốn đưa Ôn Đại Đại về căn cứ địa của Đại Kỳ môn để được sự che chở. Sau ba năm chàng lưu lang sẽ được sống bên nàng dài lâu.

Kế hoạch của Vân Tranh cũng chính là hy vọng của Đại Đại.

Đại Đại đem câu chuyện của Vân Tranh báo cho Tư Đồ Tiếu.

Đi đến đâu Ôn Đại Đại đều để lại dấu tích để cho Tư Đồ Tiếu biết mà theo dõi. Thế mà Vân Tranh nào có biết, chàng định đưa kẻ thù về căn cứ địa của Đại Kỳ.

Khi ấy, cửa sổ ụp xuống, ánh đèn lời mờ ! Trên nóc nhà đối diện một bóng người xuất hiện. Chính là Bạch Tinh Võ.

Trong bóng đêm chỉ thấy trên đôi môi hấn nở nụ cười âm hiểm, hấn thì thầm:

- Hảo tiểu tử, để xem người đi tới đâu ?

Hấn nói chưa dứt lời thì phía bên kia lửa cháy ngút trời. Kế đến là tiếng hô hoán tiếng chân người chạy.

Bạch Tinh Võ nép mình xuống vừa nghe có tiếng gió, Hắc Tinh Thiên đã lao tới.

- Đệ ở đây ! Nhìn rất rõ, vạn lần không sai.

- Có động tĩnh gì không ?

- Không ngờ tên đệ tử của Đại Kỳ môn lại đang âu yếm với một thiếu phụ, giờ này hấn ở lại.

- Thế là thế nào ?

Hắc Tinh Thiên nạt.

Bạch Tinh Võ nắm tay Hắc Tinh Thiên chỉ cho hấn nhìn dấu bàn tay nơi cửa sổ.

- Vừa rồi tiểu đệ cũng lấy làm lạ, chẳng biết người thiếu phụ ấy như thế nào, theo cái nhìn của tiểu đệ thì thiếu phụ ấy không được đáng hoàng, chỉ tiếc là chưa thể tìm ra lai lịch của người thiếu phụ này.

- Bất luận lai lịch của thiếu phụ đó như thế nào cũng cần phải hạ thủ !

Ngon lửa càng lên cao nhưng tiếng hoảng loạn không còn nữa, đủ biết rằng những người bộc dịch của nhà họ Lý được huấn luyện rất nghiêm túc.

Trầm ngâm một lát, Hắc Tinh Thiên nắm một viên ngói định phóng đi nhưng bị Bạch Tinh Võ cản lại :

- Việc đến như vậy, chi bằng chúng ta cứ xông vào để hấn không trở tay kịp.

- Được !

Cả hai người phi thân lên nóc phòng, hai người giao hẹn chỉ dùng mắt ra dấu, rồi kẻ trước người sau xông vào.

Ai ngờ cả hai vừa đặt chân xuống đất, từ dưới đất bay lên một vật sáng như sao rất nhanh nhưng lại không phát ra tiếng gió đánh vào đầu Hắc Tinh Thiên.

Hắn chỉ chú ý mặt sau nên không đề phòng, Bạch Tinh Võ vội nhảy lên đá vào ngực Hắc Tinh Thiên. Hắn ngằm mắng:

“Người điên rồi sao ?”

Hắc Tinh Thiên nhờ tránh cái đá của Bạch Tinh Võ đồng thời hắn cũng tránh được ám khí. Chỉ nghe có tiếng gió bên tai, thì ra ám khí đã xẹt ngang.

Bạch Tinh Võ đưa tay chỉ về hướng có ám khí rồi chuyển mình theo thế “Long hình” hắn nằm soài phóng như tên bay.

Bây giờ Hắc Tinh Thiên mới rõ, hắn cũng phóng theo, trên nóc nhà có bóng người, ám khí lại phóng theo. Thấy vậy Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ rất kinh sợ không nghĩ ra người ở đằng sau đánh lên là ai.

- Có lý nào bọn chúng lại có người bảo vệ ? Có lý nào ở đây lại có thêm đệ tử của Đại Kỳ ? Có lý nào hành động của chúng ta bị Lý Lạc Dương phát hiện ?

- Phải chăng hắn đã phát hiện hành tung của chúng ta, hắn cố ý như đã ngủ say ?

Bóng người ở trên nóc nhà lắc mình đã phóng tới trước mặt Hắc Tinh Thiên. Hắc Tinh Thiên sẵn sàng tay quyền tập trung chân lực, còn Bạch Tinh Võ thì phóng cước đá vào lưng bóng người ấy.

Cả hai phân tiền hậu giáp công, họ đều dùng đến tám phân chân lực, bộ vị phóng chưởng, ra cước phóng những chiêu thức chí mạng, cả hai nghĩ rằng sẽ thắng người này trong chớp mắt.

Người ấy bị tấn công cả hai mặt vẫn không rối loạn và vẫn an toàn giữa hai thế tấn công của Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ.

Thấy thế cả hai người đều lo.

“Người này có thân thủ rất nhanh”.

Cả hai không nói cứ theo như bóng với hình, rồi ra chiêu cùng đánh xuống.

Chợt nghe bóng người ấy vừa cười vừa hỏi:

- Hai vị đúng là muốn hạ độc thủ ?

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ vội thu chiêu nhảy lùi nửa bước chăm chú nhìn người ấy. Thấy người ấy nằm ngửa trên mái ngói, hai tay ôm đầu, thì ra là Lạc Nhựt mục trường Tư Đồ Tiểu.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ rất kinh ngạc rồi phóng tới hỏi:

- Tại sao Tư Đồ huynh cũng đến đây ?

- Tiểu đệ biết hai vị đã đến, tự nhiên tiểu đệ phải theo sau.

- Đúng là tai mắt của Tư Đồ huynh rất thông.

Trên mặt Hắc Tinh Thiên gượng cười chứ trong lòng hấn như dầu sôi lửa bỏng, ngấm lo:

“Mình được kho tàng bí mật, có lý nào hấn cũng biết rồi.”

Hắc Tinh Thiên được giang hồ gọi là Thất xảo linh lung, nếu lấy tâm trí xảo hoạt thâm trầm ra mà luận thì so với Tư Đồ Tiểu khác xa, điều này hơn ai hết hấn hiểu rất rõ.

Tư Đồ Tiểu mỉm cười :

- Tại hạ không biết gì nhiều, chỉ tiếc rằng những việc mà hai vị biết lại ít hơn.

Tâm niệm quỷ sứ trong lòng Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ càng dâng lên, cả hai nhìn nhau ra dấu, đột nhiên sắc mặt Bạch Tinh Võ nghiêm lại:

- Huynh đệ chúng tôi xác định biết việc rất ít nên mới có một việc xin Tư Đồ huynh lãnh giáo, lãnh giáo !

Bọn chúng tại sao dùng hai chữ “lãnh giáo” ?

- Người ở trong phòng ấy là đệ tử của Đại Kỳ môn, huynh đệ ta định ra tay, chẳng dè Tư Đồ huynh ngăn cản, may mạng của tiểu đệ chưa hết. Nếu không thì vừa rồi đã chết dưới tay của Tư Đồ huynh.

- Vô luận là ai, hôm nay muốn ra tay hại tên tiểu tử họ Vân, tiểu đệ cũng lấy tính mạng để ngăn cản.

Nghe xong Hắc Tinh Thiên biến sắc:

- Nói như vậy là có ý gì ?

Bạch Tinh Võ mĩa mai:

- Có lý nào Tư Đồ huynh đã đầu Đại Kỳ môn ?

- Hai vị có biết thiếu phụ đang ở trong phòng tên họ Vân là ai không ?

- Chẳng cần biết là ai cả ...

- Cô ấy là ái thiếp của tiểu đệ.

- Câu chuyện như thế nào, xin Tư Đồ huynh giải thích cho.

Cả hai người kẹp Tư Đồ Tiểu vào giữa.

- Hai vị có thấy dấu tay xanh nhạt không ? Tiểu đệ thì theo dấu tay ấy mà tìm đến, có lý nào hai vị vẫn chưa rõ ?

“Thì ra hắn đến đây có mưu đồ riêng không quan hệ gì đến bí mật của chúng ta.”

Vừa nghĩ đến đó, trên gương mặt Hắc Tinh Thiên nở nụ cười :

- Tư Đồ huynh làm việc gì quỷ thần cũng không lường được, thì làm sao tiểu đệ biết được ?

- Việc ấy nói ra rất dài dòng. Ở đây không phải là nơi trò chuyện, chờ tại hạ đến nơi ở của hai vị rồi sẽ kể cho hai vị nghe.

- Tại hạ ở tại phòng mười ba.

- Đi !

Chờ cả ba người đều đi khuất, ở chỗ bóng tối phía sau lại thấp thoáng bóng người. Có tiếng thì thầm:

- Thế là câu chuyện ra làm sao ?

Dưới ánh trăng vàng vọt, bóng người ấy toàn thân mặc áo màu đen, đầu cũng trùm khăn đen. Người này chỉ động thân là đã nằm trên nóc nhà phía có bóng tối, đó chính là Thiệt Trung Đường.

Chàng nghe ở đây còn có đệ tử của Đại Kỳ môn. Thiệt Trung Đường đoán chắc đến tám phần là Vân Tranh. Chỉ vì chàng hành động rất cẩn thận, chàng không ra mặt mà chỉ ở bên trong lưu ý theo dõi Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ. Chàng bám theo chúng, khi hai tên này định ra tay, chàng cũng định xuất thủ, chẳng ngờ cũng có một người nữa ngăn cản.

Chàng không ngờ người ngăn cản Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ là Tư Đồ Tiểu. Thiệt Trung Đường cũng không ngờ thiếu phụ theo Vân Tranh lại là ái thiếp của Tư Đồ Tiểu.

Trong giờ khắc ấy, chàng ngửa nhìn ánh trăng, vận dụng tất cả trí tuệ. Dù Thiết Trung Đường không biết đầu đuôi câu chuyện như thế nào nhưng chàng đã thoáng nghĩ đã biết được tám phần, toàn thân Thiết Trung Đường toát mồ hôi lạnh:

“Để tam đệ đưa mụ ấy trở về nhà thì đúng là đại họa.”

Thiết Trung Đường dư biết tính tình của Vân Tranh. Một khi Vân Tranh đã quyết định làm một việc gì thì không ai có thể thay đổi chủ ý của chàng.

Vừa rồi, bóng người ở trong cửa sổ Thiết Trung Đường đã nhìn rõ, thái độ thân mật giữa hai người, chàng lấy làm lo. Trường hợp Vân Tranh đổi ý chắc chắn chàng có đủ chứng cứ về những âm mưu của người mỹ phụ ấy, nắm chắc cả lai lịch nữa.

Thiết Trung Đường cũng biết rằng thiếu phụ ấy là cường địch mà xưa nay chàng chưa hề gặp. Người mỹ nữ có nhan sắc, bất cứ ai cũng thật khó đối phó. Hà huống sau lưng Đại Đại còn có cả một thế lực lớn tiếp tay, trong cuộc đấu trí và đấu sức chàng không thể thủ thắng. Thiết Trung Đường cần nắm nhược điểm của Đại Đại, nhưng nhược điểm gì ? Ma lực của châu báu thì bất cứ nữ nhân nào cũng không thể chống cự.

Thiết Trung Đường vừa nhớ câu nói của Thủy Linh Quang, bất giác chàng nở nụ cười.

oOo

Đèn hoa lại sáng, hội hè lại mở.

Đại sảnh của nhà họ Lý so với ba ngày trước thì náo nhiệt hơn. Ở trong đại sảnh nơi nào cũng rộn tiếng nói cười.

Huynh đệ Âu Dương ở Giang Nam cũng đến sớm hơn mọi ngày, áo quần cũng bảnh bao hơn, đôi mắt họ nhìn trừng trừng đến mấy cô gái ở bàn bên.

Hoàn Giang nhứt oa Nữ Vương Phong hình như không chú ý đến họ. Ngược lại, một đoàn công tử ca nhi lại quá rộn ràng.

Phùng Bách Vạn ngồi ở bàn thứ hai, đôi mắt hắn thật hưng phấn, hắn hết nhìn chỗ này lại nhìn nơi khác, chẳng khác nào chó đi tìm mồi. Đủ biết rằng hôm qua hắn kiếm được không ít.

Ngọc Phan an Phan Thừa Phong vẫn yên lặng đứng sau lưng Phùng Bách Vạn, ngồi phía sau là một nàng hầu thỉnh thoảng lại đưa tay xoa vào bàn tay của Phùng Bách Vạn.

Vân Tranh và Ôn Đại Đại cũng đã đến. Vân Tranh cũng nhìn thấy Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiểu đang ngồi ở một góc, nhưng cả hai đều xem như không quen biết họ.

Vân Tranh thở phào:

- Nguyên do là bọn chúng không nhớ ta là ai.

Chợt nghe tiếng cười :

- Mồ lại đến.

Hải Đại Thiểu vẫn xách một bao vải ngang nhiên bước vào. Mọi người đang mua bán bỗng ngừng để nhìn vào nhân vật truyền kỳ. Hải Đại Thiểu liệng cái bao xuống bàn vừa cười ha hả vừa nói:

- Hôm nay mồ quá bận, người nào muốn thứ nào trong bao này mau mau cho biết!

Chẳng cần chờ ai mở miệng, Phùng Bách Vạn vội đứng dậy đưa hai tay lên nói lớn:

- Trong bao còn bao nhiêu vật, Bách Vạn này mua tất.

Hải Đại Thiểu nghiêm giọng:

- Còn ba mươi thứ, nhưng ...

- Đã làm ăn thì phải công bằng, hôm qua năm trăm lạng một thứ, hôm nay cũng như vậy.

Hải Đại Thiểu xoa xoa đầu nói:

- Giống nhau sao ?

- Tự nhiên.

Phùng Bách Vạn thò tay vào túi lấy ra một ngân phiếu.

- Gồm có một vạn năm ngàn lượng không thiếu một tờ hào.

Đoạn hấn vội vàng đặt ngân phiếu trên bàn rồi xách cái bao vải trở về.

Hôm qua hấn được nhiều lời nên bây giờ hấn sợ Hải Đại Thiểu không chịu bán.

Phùng Bách Vạn không ngoảnh mặt lại, hấn vừa đi vừa nói:

- Chuyện mua bán thế là xong, bắt tất phải nói nhiều lời.

Chợt thấy Hải Đại Thiểu ngửa mặt cười như điên cuồng:

- Những thứ ở trong bao của mồ chỉ đáng giá hai trăm lượng một thứ, người lại bằng lòng mua một thứ năm trăm lượng, mồ cũng đành chịu.

Những người chung quanh vừa lấy làm lạ vừa buồn cười. Phùng Bách Vạn là con người keo lặn nổi tiếng thế mà hôm nay lại xài sang.

Thấy thế, sắc mặt của Phùng Bách Vạn xám xanh, hấn vội vàng nghiêng bao đổ ra quả nhiên những thứ trong bao không có giá trị gì, hấn vừa kinh hãi lại vừa giận, giọng nói run run:

- Người gạt ta !

Hải Đại Thiểu nói nghiêm túc:

- Ai gạt người, do người bằng lòng mua, nếu người còn nói đến một chữ “gạt” mỗ sẽ chém toạt ngực ngay.

Phùng Bách Vạn ngồi phịch xuống ghế. Hải Đại Thiểu không cần quan tâm đến Phùng Bách Vạn, hấn giao ngân phiếu cho Lý Lạc Dương :

- Lý đại ca hãy thế mỗ dùng khoản tiền này để giúp kẻ nghèo khổ, mỗ đi đây !

Hải Đại Thiểu vừa cười khoái chí vừa rời khỏi đại sảnh.

Mọi người có mặt đều hoan hô Hải Đại Thiểu, Vân Tranh cũng rất bằng lòng.

Phùng Bách Vạn nói với Phan Thừa Phong:

- Đuổi theo, buộc hấn trở lại.

Phan Thừa Phong vẫn không nhúc nhích:

- Đuổi theo cái gì ?

Phùng Bách Vạn mắng:

- Lão phu đã tốn bao nhiêu tiền của để thuê người đến đây, có lý nào mời người đến đây để ăn thịt ?

- Chính người bằng lòng, bây giờ còn oán ai được.

Phùng Bách Vạn hét to:

- Đồ phản phúc, phản phúc.

- Im mồm đi, đại gia mỗ đã không muốn làm, vàng bạc vẫn còn nguyên phong, trả lại cho người cả đấy, sau này người có việc gì không liên quan gì đến mỗ.

Phùng Bách Vạn biến sắc:

- Người tốt, người tốt, còn ta ...

Phan Thừa Phong phất tay áo bỏ đi.

Thấy thế, gương mặt của hai nàng hầu ngồi một bên Phùng Bách Vạn biến sắc rồi cả hai vừa chạy theo vừa réo:

- Tiểu Phan, Tiểu Phan, chàng đi đâu hãy dừng lại.

Chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, Phùng Bách Vạn giận dữ mắng:

- Hai con tiện tì, trở lại mau !

Hai nàng hầu hình như không nghe, cứ chạy ra khỏi đại sảnh.

Mọi người thấy vậy đều không nhịn được cười. Phùng Bách Vạn nhìn quanh vẫn không thấy có một người đồng tình với hắn, thế là hắn cũng chạy theo.

Ai ngờ hắn vừa ra tới cửa thì có một người từ phía ngoài xông vào đụng hắn lùi lại mấy bước, hắn mắng:

- Đồ nô tài, mù mắt rồi sao ?

Người từ ngoài chạy vào cũng bị tống lùi lại mấy bước, thì ra đó là lão nhân kỳ quái.

Chỉ nghe lão nhân mắng lại:

- Người mới là nô tài, con mắt cẩu của người đui rồi sao ?

- Người tông vào ta lại còn mắng người ta, người muốn tạo phản à ?

Nói chưa dứt lời liền bị lão nhân xáng một tát tai.

- Người dám đánh người hủ !

Lão nhân cười mũi:

- Tiền của người có ít, lão phu có nhiều, thế lực của người chẳng bao nhiêu, thế lực lão phu có thừa, đánh người thì có sao, người muốn gì ?

Phùng Bách Vạn tự nghĩ đến thân phận mình. Tiền của thì chẳng bằng ai, tiếng tăm cũng bị giảm sút, thế rồi hắn lặng lẽ ra đi.

Trong đại sảnh lại cười rộ, ông già ưỡn ngực, đầu ngừng lên bước vào thật ngang nhiên, dáng dấp của lão nhân khiến mọi người thất vọng thay cho thiếu nữ có nhan sắc tuyệt mỹ, bây giờ không theo lão nhân mà chỉ có hai nữ hài tử.

Việc mua bán ở trong đại sảnh sau khi có mặt lão nhân, không khí trở nên rộn ràng trở lại. Một số người cho rằng mình sẽ kiếm được ít tiền từ lão nhân giàu có ấy, đặc biệt là lão có nhiều báu vật.

Lão nhân tuy vừa già lại vừa kỳ quái, nhưng chẳng biết đã hấp dẫn bao nhiêu thiếu nữ mỹ miều. Chỉ thấy lão nhân ngồi vào chiếc ghế bành của lão già mang theo.

Nhìn tựa hồ như nhắm mắt định thần, nhưng thực ra không có ai ở ngoài tầm mắt của lão.

Đêm đã về, Ngân Toán Bàn chợt đứng dậy, hắn lấy một đôi bông tai từ trong hộp da ra. Đôi bông tai này có gắn hai hạt xoàng rất quý giá.

Đôi mắt Ôn Đại Đại mở lớn, tỏ lộ lòng tham lam. Đại Đại có thể hy sinh tất cả để chiếm cho kỳ được.

Chỉ còn lại Ôn Đại Đại, Kim nhị công tử và Âu Dương huynh đệ tranh nhau mặc cả từ một vạn lượng đến tới một vạn năm ngàn năm trăm lượng. Cuối cùng Ôn Đại Đại mua với giá một vạn sáu ngàn lượng. Thế là gương mặt ả ta đầy kiêu hãnh, đắc ý.

Ai ngờ ông lão kỳ dị ho mấy tiếng, rồi tuyên bố hai vạn lượng.

Ôn Đại Đại vừa kinh hãi vừa sửng sốt, lại vừa tức giận mặc cả:

- Hai vạn bốn ngàn lượng đấy.

Đấy là toàn bộ tài sản Ôn Đại Đại mang theo.

Gương mặt ông già nở nụ cười cổ quái, từ từ mở bàn tay ra.

Thấy vậy Ngân Toán Bàn vừa cười vừa nói:

- Phải chăng các hạ muốn năm vạn lượng ?

- Chắc chắn như vậy !

Lão nhân liền bảo tên đồng tử lấy ngân phiếu ra giao cho Ngân Toán Bàn.

Bị thua thiệt, Ôn Đại Đại vừa tức vừa giận lại vừa thất vọng.

Ôn Đại Đại thường dùng mọi thủ đoạn để đạt mục tiêu của mình, thậm chí Đại Đại mua được cả linh hồn, thế mà trong giây phút này, nàng không còn cách nào khác hơn.

Việc mua bán thế là dứt điểm, tiền bạc trao qua, ngọc ngà trao lại.

Tại một góc của đại sảnh, Tư Đồ Tiểu mĩm cười :

- Lần này Đại Đại đã gặp kẻ đối đầu.

- Năm vạn lượng mà chỉ mua có một đôi bông tai, ngoại trừ lão điên này, có ai lại làm như vậy.

Vân Tranh từ từ đứng dậy nói :

- Đại Đại, thôi chúng ta đi đi !

Ôn Đại Đại vẫn chăm chú nhìn vào hộp trang sức của lão nhân như bị hấp hồn. Thấy vậy Vân Tranh thở dài cúi mình xuống nói:

- Đôi bông ấy đối với muội quan trọng đến vậy sao ?

Ôn Đại Đại lắc đầu:

- Chàng hiểu không, bất cứ việc gì muội không đạt được ý muốn, muội không chịu nổi.

Vân Tranh lại từ từ ngồi xuống.

Chợt nghe phía bên ngoài có tiếng mắng chửi om sòm, mười sáu gã đại hán nhảy xuống ngựa ngang nhiên bước vào. Trên tay mỗi gã đều có một lá cờ bằng lụa.

Cả mười sáu lá cờ đỏ có đề chữ màu đen:

“Tích Lịch đường”

Cờ phân thành hai hàng, từ thêm đến cửa đại sảnh. Còn mười sáu gã đại hán đều tỏ ra dáng hùng hùng hổ hổ. Mọi người đều xôn xao nói:

- Tích lịch hỏa đã đến.

Tư Đồ Tiểu nhìn sắc mặt của bọn chúng, hấn nhú mày:

- Dù đến cũng không ngăn gì, tại sao Hắc Tinh Thiên lại thay đổi sắc mặt.

Vừa nghĩ đến đó, chợt thấy một lão nhân râu dài, mặt hồng đi giữa hai hàng cờ vào đại sảnh. Áo quần của lão nhân rất sang trọng, bộ râu dài của lão nhân sông sề thần thái dương dương tự đắc.

Lý Lạc Dương chấp tay nói:

- Huynh đài quang lâm khiến cho tiện quán sáng sủa hơn...

Tích Lịch Hỏa khoát khoát tay nói:

- Huynh đệ cả mà sao lại nói có vẻ khách sáo.

Đoạn liếc mắt nói:

- Lão phu đến đây chỉ muốn nói chuyện với Hắc Tinh Thiên.

Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiểu đều đứng dậy. Hắc Tinh Thiên cũng ôm quyền lễ phép:

- Có tiểu đệ ở đây. Huynh đài có gì xin chỉ giáo ?

Tích Lịch Hỏa nói lớn:

- Ta biết người ở đây, ta hỏi người. Người đã đưa đồ đệ của lão phu đi đâu, chắc hẳn đã gặp nguy hiểm đến tám phần.

Tích Lịch Hỏa xem như trong đại sảnh không có ai cả, lão thét lung tung.

Hắc Tinh Thiên cũng rất kinh hoảng, nhưng hấn vẫn như tự nhiên.

- Ai ! Người mà huynh đài nói có phải là Lôi Đại Liệt ? Cả tháng rồi, kể từ khi chia tay nhau, tiểu đệ chưa lần nào gặp mặt.

- Có đúng là người không gặp ?

- Có lẽ nào huynh đài không tin tiểu đệ ?

- Hấn đã chết ở đâu ? Hắc lão đệ đừng lấy làm lạ, vừa rồi ta nhầm hỏi.

Lão nói xong quay mình bỏ đi.

Tích Lịch Hỏa là như sấm sét, đến cũng nhanh, mà đi lại càng nhanh hơn.

Thiệt Trung Đường nhắm đôi mắt ngồi trên ghế bành như cũng bị kích động:

- Hắc Tinh Thiên đã qua mặt bọn chúng, như thế cũng tốt !

Thiết Trung Đường như có chủ ý nên chàng trở lại dấp dấp nhàn nhã. Chàng từ từ đứng dậy, hai bé đồng tử bưng hộp trang sức theo sau.

Đèn đuốc trong đại sảnh đã tắt hết, chung quanh không có một bóng người. Thiết Trung Đường bước từng bước, một bóng người xuất hiện cản đường thì ra là Ngân Toán Bàn.

Thiết Trung Đường an ủi hẳn:

- Thật là khổ cho người.

Ngân Toán Bàn lấy ngân phiếu năm vạn lạng trả lại cho Thiết Trung Đường rồi nói:

- Tại sao lão nhân gia lại hành động như thế ?

Thiết Trung Đường cười hì hì vừa nói:

- Lão phu chỉ mượn việc này để trêu chọc cô nương ấy, người đừng nói cho bất cứ ai biết việc này.

Ngân Toán Bàn hiểu ý gật đầu:

- Được tiền tài, thì gặp tai ương, tại hạ không mất một chút sức lực mà được ba ngàn lạng, tự nhiên phải giữ kín cho lão gia.

Hắn chấp tay chào lia lịa rồi rút lui.

Đôi mắt Thiết Trung Đường thoáng nét đặc ý. Nguyên do đôi bông tai ấy vốn là minh châu của gia đình chàng, thuê thợ nổi tiếng chế tạo thành, chàng chọn trong số người làm ăn ở đó chỉ có Ngân Toán Bàn, nên Thiết Trung Đường đã thỏa thuận với hắn, trình diễn một màn kịch để rồi dạy cho Ôn Đại Đại một bài học.

Ai ngờ trong lúc ấy có tiếng cười nhạt:

- Người ta nói càng già càng phong lưu, câu nói ấy quả thật đúng.

- Người nào !

Tuy đầu óc Thiết Trung Đường cũng bàng hoàng nhưng chàng không dám để lộ tông tích, chàng cố ý giả vờ thờ hẩn hẩn đứng ra nhìn xem.

- - - - - o o O o o - - - - -

HẾT TẬP 2